

PRINCIPII CREȘTINE PENTRU CONDUCĂTORI

Ellen G. White

Prefață

În dragostea și mila Sa, Dumnezeu a oferit prin Ellen G. White o bogată comoară de sfaturi inspirate cu privire la o largă varietate de subiecte importante pentru biserica rătășitei, în vederea lucrării sale de a duce întregii lumi întreita solie îngerească. Între subiectele abordate în aceste sfaturi se regăsesc educația, alimentația, evanghelizarea, stilul de viață sănătos, creștinismul practic, lucrarea cu publicații sau lucrarea medicală.

Profesorii din școlile adventiste de ziua a șaptea și conducătorii bisericii au descoperit că materialele pe care le pregătesc pentru orele lor pot fi aproape întotdeauna îmbogățite cu citate alese și perle de gândire adunate din scrierile publicate sau nepublicate semnate de Ellen White. Astfel, în anii 1973 și 1974, pe când se făceau pregătirile pentru organizarea unor serii de seminare pe tema principiilor creștine pentru conducători, secretarul Patrimoniului „Ellen G. White” și coordonatorul seminarelor au cooperat la compilarea unei broșuri care să conțină sfaturile lui Ellen White cu privire la principiile creștine pentru conducători.

Această broșură a fost folosită pe scară largă și a primit multe aprecieri. Totuși, după mulți ani, când seminarele de conducere creștină nu au mai fost susținute în mod regulat, stocul s-a epuizat și broșura nu a mai fost de găsit. S-a considerat atunci că și-a împlinit misiunea și nu avea să mai fie reeditată. Cererea însă a continuat.

Pentru a face față solicitărilor, oferim această nouă ediție. O publicăm cu rugăciunea ca sfaturile conținute în ea să fie o binecuvântare și o întărire pentru bărbații și femeile pe care Dumnezeu i-a așezat în poziții de responsabilitate în biserica Sa. Consiliul de Administrație al Patrimoniului „Ellen G. White”, Washington D.C., 1 martie 1985.

Capitolul 1

Importanța organizării

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecare i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.” (1 Corinteni 12:4-7)

„Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, măduarele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.” (1 Corinteni 12:27,28)

Scopul divin. — Pe măsură ce numărul nostru a crescut, a fost evident faptul că fără o formă de organizare ar fi existat o mare încurcătură, iar lucrarea nu ar fi putut progresa cu succes. Pentru a asigura întreținerea pastorilor, pentru înaintarea lucrării în noi câmpuri, pentru protejarea atât a bisericii, cât și a pastorilor de membrii nevrednici, pentru deținerea legală a proprietăților bisericești, pentru publicarea adevărului prin intermediul presei și pentru multe alte scopuri, organizația era indispensabilă. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 26.

Lucrarea Domnului cere ordine. — Domnul nu este mulțumit de actuala lipsă de ordine și precizie arătată de cei ce administrează

acțiuni legate de lucrarea Sa. Chiar și în adunările administrative ale Conferinței s-ar putea economisi mult timp și ar putea fi evitate multe greșeli printr-o atenție și o punctualitate mai mari. Tot ce are vreo legătură cu lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie făcut într-o manieră cât mai aproape de desăvârșire, atât cât pot face mințile și mâinile omenești. — Slujitorii Evangheliei, p. 460.

Când este în sesiune, Conferința Generală reprezintă cea mai înaltă autoritate. — Am fost instruită adesea de Domnul că judecata niciunui om n-ar trebui să fie supusă judecății vreunui alt om. Niciodată n-ar trebui ca mintea unui om sau mintea câtorva oameni să fie socotită ca suficientă în înțelepciune și putere pentru a controla lucrarea și a spune ce planuri să fie urmate. Dar când, în cadrul unei sesiuni a Conferinței Generale, este exercitată judecata fraților veniți din întregul câmp, independența personală și judecata personală nu trebuie să fie menținute cu încăpățănare, ci supuse. Niciodată un lucrător nu ar trebui ca să considere ca o virtute păstrarea dârză a poziției sale de independență, în mod contrar deciziei organizației generale. (...) Dumnezeu a rânduit ca, atunci când sunt adunați în Sesiunea Conferinței Generale, reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului să aibă autoritate. Greșeala pe care unii sunt în primejdie să o facă este aceea de a da minții și judecății unui singur om, sau a unui mic grup de oameni, deplina măsură a autorității și influenței pe care Dumnezeu a investit-o în biserica Sa, în judecata și vocea Conferinței Generale, întrunită pentru a plăni prosperitatea și înaintarea lucrării Sale. — Mărturii, vol. 9, p. 260, 261.

Responsabilitate solemnă. — Solemne sunt răspunderile puse asupra acelor care sunt chemați să acționeze în posturi de conducători în biserica lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre. — Faptele apostolilor, p. 92.

Așteptări proporționale cu influența. — Cerul veghează pentru a vedea cum își îndeplinesc lucrarea de administratori cei ce ocupă poziții de influență. Mărimea așteptărilor din partea lor ca ispravnici este proporțională cu influența lor. — Slujitorii Evangheliei, p. 495.

Responsabilitatea conducerii nu este o joacă de copii. — Poziția pe care o ocupă soțul meu nu este una de invidiat. Aceasta cere cea mai mare atenție, grijă și trudă a minții. Cere exercitarea unei judecăți și a unei înțelepciuni sănătoase. Cere negare de sine, o inimă deschisă și o voință puternică pentru a duce lucrurile mai departe. În această poziție importantă, Dumnezeu are nevoie de un bărbat care să fie curajos, să-și asume riscuri, să acționeze ferm de partea binelui, indiferent de consecințe, să lupte împotriva obstacolelor fără să se clatine, chiar dacă viața i-ar fi în joc. — Mărturii, vol. 1, p. 320.

Capitolul 2

Administrarea

Slăbiți prin administrare defectuoasă. — Inima lucrării, miezul ei, a fost slăbită prin administrarea defectuoasă a oamenilor care nu au ținut pasul cu conducătorul lor. Satana a direcționat banii și capacitățile lor pe canale greșite. Prețiosul lor timp a trecut în veșnicie. Lucrarea stăruitoare care se face acum, lupta agresivă care se duce ar fi putut fi dusă cu mult timp înainte, la fel de viguros, în ascultare de lumina lui Dumnezeu.

Întregul trup este bolnav din pricina administrării defectuoase și a calculelor greșite. Oamenii cărora Dumnezeu le-a încredințat lucruri de interes veșnic, depozitarii unui adevăr ce are capacitatea de a da rezultate pentru veșnicie, păstrătorii luminii care trebuie să lumineze întreaga lume și-au pierdut cărarea. — Scrisoarea 8, 6 februarie 1896, p. 6.

Nu ar trebui să se continue cu un mod de administrare neglijent. — Urmarea este că lucrarea lui Dumnezeu ajunge în dificultate și este adusă în situații jenante și o grea povară este aruncată asupra celor rânduiți să poarte responsabilități apăsătoare. Dacă se permite continuarea modului neglijent de a face administrație, acesta nu doar că va ajunge să sece de bani trezoreria, dar va duce și la sistarea ajutoarelor care vin de la oameni. Le va distruge încrederea în cei aflați la conducerea lucrării de

administrare a fondurilor și îi va determina pe mulți să înceteze să mai aducă daruri pentru lucrare. — *Evanghelizarea prin literatură*, p. 96.

Lucrătorii neglijenți sunt o povară. — Modul de a acționa al acestor lucrători neglijenți a adus asupra bărbaților din poziții de conducere o povară care îi îndurerează profund. Ei sunt preocupați să știe cum ar putea feri cauza lui Dumnezeu de orice fel de jaf și, în același timp, să salveze sufletele acelor care au astfel de idei pervertite cu privire la ce este adevărata onestitate. — *Evanghelizarea prin literatură*, p. 96.

Ca urmare, cea mai mare lucrare care le-a fost încredințată vreodată muritorilor a fost mânjită de administrarea defectuoasă a omului. — *Mărturii*, vol. 5, p. 550.

Alte referințe: *Mărturii*, vol. 7, p. 99; vol. 5, p. 276.

Capitolul 3

Modul creștin de conducere

Conducerea creștină, o conducere bazată pe rugăciune. — Cărarea bărbaților care sunt așezați drept conducători nu este una ușoară. Dar ei trebuie să vadă în orice piedică o chemare la rugăciune. Niciodată nu trebuie să uite să consulte Marele Izvor al oricărei înțelepciuni. Întăriți și luminați de Maestru, ei vor fi făcuți în stare să stea neclintiți împotriva influențelor nesfinte și să facă deosebire între ce e drept și ce e nedrept, între ce e bine și ce e rău. Ei vor aproba ceea ce Dumnezeu aprobă și vor lupta cu putere împotriva introducerii principiilor greșite în lucrarea Sa. — Profeti și regi, p. 30, 31.

Conducerea creștină este în strânsă legătură cu Dumnezeu. — Cei ce sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu nu pot să-I slujească în mod acceptabil cauza, dacă nu folosesc cât pot mai bine privilegiile religioase de care se bucură. Noi suntem ca niște pomi sădiți în grădina Domnului, și El vine la noi căutând roadele pe care este îndreptățit să le aștepte. Ochiul Său ne veghează pe fiecare. El ne citește inimile și ne înțelege viața. Aceasta este o cercetare solemnă, căci are ca obiect datoria și destinul. Și cu ce interes este ea condusă!

De aceea fiecare dintre cei cărora li s-au încredințat răspunderi sfinte să se întrebe: „Cum stau eu în fața ochiului cercetător al lui

Dumnezeu? Este inima mea curată de întinăciunea ei? Sau curțile Templului Său au devenit oare atât de pângărite și pline de vânzători și cumpărători, încât Hristos nu mai are loc?” Larma afacerilor, dacă va continua, va usca spiritualitatea și va lăsa spiritul fără Hristos.

Deși mărturisesc adevărul, dacă trăiesc zi de zi fără o legătură vie cu Dumnezeu, oamenii vor fi conduși să facă lucruri ciudate. Se vor lua hotărâri care nu sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu. Nu există nicio siguranță pentru frații noștri conducători, dacă vor merge înainte după propriile impulsuri. Nu vor trage la același jug cu Hristos și, astfel, nu se vor mișca în armonie cu El. Nu vor fi în stare să vadă și să înțeleagă nevoile lucrării, iar Satana îi va influența să adopte atitudini care îi vor pune în dificultate și îi vor împiedica. — Mărturii, vol. 5, p. 423.

Privind la Isus. — Niciun om nu este atât de înalt în putere și autoritate încât Satana să nu-l asalteze cu ispita. Și, cu cât un om ocupă o poziție mai înaltă de responsabilitate, cu atât atacurile dușmanului sunt mai feroce și mai hotărâte. Slujitorii lui Dumnezeu din orice loc să studieze Cuvântul Său, privind în mod constant la Isus, pentru a fi schimbați după chipul Său. Plinătatea inepuizabilă și atotsuficiența lui Hristos sunt la dispoziția noastră dacă pășim înaintea lui Dumnezeu în umilință și smerenie. Manuscrisul 140, 1902.

Conducătorii — oameni ai rugăciunii. — Președinților de Conferințe, veți fi înțelepți dacă veți decide să veniți la Dumnezeu! Credeți în El! El vă va asculta rugăciunile, va veni în ajutorul vostru

într-un timp mai scurt decât pot veni cu transportul public unul, doi, trei sau patru oameni, de la mare distanță, cu o cheltuială mare, pentru a decide asupra unor chestiuni cu privire la care Dumnezeu înțelepciunii poate decide cu mult mai bine decât voi. El a promis: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” Dacă vă veți smeri sincer sufletele înaintea Lui, dacă vă veți goli de aprecierea de sine și veți renunța la defectele naturale ale caracterului vostru, dacă vă veți birui iubirea de supremație și veți veni la Dumnezeu asemenea unor copilași, El va turna peste voi Duhul Său Sfânt. Atunci când doi sau trei cad de acord asupra unui lucru și îl cer Domnului în numele lui Isus, li se va da. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 323, 324.

Capitolul 4

Bunătate, grijă, compasiune

Când sfatul lor nu este urmat. — Dumnezeu vede fiecare tranzacție; nimic nu poate fi ascuns de El. Sunt prea multe responsabilități asumate de către oamenii care nu au cultivat dragostea și compasiunea, simpatia și grija ce au caracterizat viața lui Hristos. Atunci când îi abordează pe unii dintre frații lor care nu le-au urmat sfatul sau care au pus întrebări cu privire la modul lor de acțiune, sau care au avut o înțelegere care nu le-a fost pe plac, ei nu manifestă nicio dragoste, deși aceste suflete sunt răscumpărate cu sângele lui Hristos și pot fi mult mai prețioase în ochii lui Dumnezeu, datorită simplității și integrității lor în apărarea dreptății cu orice preț. — Scrisoarea 3a, 27 octombrie 1894, p. 14 (către A. R. Henry).

Plăcere în suferința oamenilor. — Îmi pare rău că sunt unii în poziții de încredere care foarte rar cultivă compasiunea și grija lui Hristos. Ei nu cultivă și nu manifestă dragostea nici față de frații și surorile care sunt în credință. Ei nu manifestă tactul acela prețios de a lega rănilor și a-i vindeca pe cei rătăciți, ci, dimpotrivă, dau dovadă de un spirit crud, care îl aruncă pe cel rătăcit și mai adânc în întuneric și îi face pe îngeri să plângă. Unii par a găsi un fel de plăcere în rănirea și suferința oamenilor care sunt gata să moară. Când privesc la bărbații care administrează adevărul sfânt, care poartă responsabilități sacre și care eșuează în cultivarea unui spirit

de dragoste și grijă, îmi vine să strig: „Întoarceți-vă, întoarceți-vă; pentru ce vreți să muriți?” — Scrisoarea43, 14 iunie 1895, p. 3 (către J. H. Kellogg).

Bunătatea, curtoazia și smerenia lui Hristos. — Ai nevoie de bunătatea, amabilitatea, blândețea și smerenia lui Hristos. Ai multe calități valoroase care pot fi perfecționate pentru cea mai înaltă slujire, dacă sunt sfințite pentru Dumnezeu. Ar trebui să simți nevoia de a te apropia de frații tăi cu bunătate și curtoazie, nu cu asprime și severitate. Nici nu-ți dai seama de răul pe care-l faci prin spiritul aspru și dominator pe care-l manifesti față de ei. Pastorii din Conferința ta devin descurajați, pierzând curajul pe care l-ar fi avut dacă le-ai fi arătat respect, bunătate, încredere și dragoste. Prin felul în care ai acționat, ai îndepărtat de la tine inimile fraților tăi, astfel că sfatul tău nu a mai avut prea multă influență asupra lor pentru mult timp. Nu așa ar fi vrut Domnul să decurgă lucrurile. El nu este încântat de atitudinea pe care o ai față de frații tăi. — Scrisoarea 3, 10 ianuarie 1888, p. 4.

Puterea bunătății. — Nu vom putea ști niciodată, până la momentul judecății, care este influența unui gest amabil, plin de considerație față de cel inconsecvent, nesăbuit și nevrednic.

Dacă, după un gest al lor prin care ai fost provocat sau ți s-a făcut un rău, tu îi tratezi așa cum ai trata o persoană nevinovată, ba chiar faci eforturi de a le arăta o bunătate deosebită, atunci acționezi ca un creștin, iar ei devin surprinși și rușinați și își văd gestul și răutatea mult mai clar decât dacă le-ai fi prezentat clar în față

gravitatea actelor lor, pentru a-i muștra.

Dacă le-ai fi expus frontal caracterul rău al gestului lor, ei ar fi luat o poziție de împietrire și dispreț, dar, fiind tratați cu grijă și considerație, au simțit mult mai profund caracterul gestului lor în contrast cu al tău. Atunci ai toaiașul în mâinile tale. Ai avantajul unui teren câștigat și, atunci când vei arăta interes pentru sufletele lor, ei vor ști că nu ești ipocrit, ci crezi fiecare cuvânt pe care-l spui.

Mi s-a arătat că, deși puține, cuvintele spuse într-o manieră repezită, în urma unei provocări și care au părut o nimica toată — deși spuse pe merit —, taie adesea legăturile influenței care ar fi apropiat acel suflet de sufletul tău. Simplul fapt că oamenii sunt în întuneric, sub ispitele lui Satana și orbiți de puterea lui de vrăjire, ar trebui să te facă să simți o compasiune profundă pentru ei — aceeași pe care ai simți-o față de un pacient care suferă și care, neștiind de boala sa, nu conștientizează pericolul. — Scrisoarea 20, 17 octombrie 1892 (către J. H. Kellogg).

Reprezentanții lui Isus. — Ar fi bine dacă cei ce ocupă poziții de încredere în instituțiile noastre și-ar aminti faptul că ei sunt reprezentanții lui Isus. Adevărata bunătate, sfințenie, dragoste și compasiune pentru sufletele ispitite trebuie să fie manifestate în viețile lor. Hristos S-a dat pe Sine pentru lume, pentru a-i salva pe cei ce vor crede în El. Oare noi, care suntem părtași la această mare mântuire, să nu prețuim sufletele pentru care El Și-a dat viața? Să muncim cu o perseverență și o energie proporționale cu valoarea pe care Hristos o pune asupra moștenirii răscumpărate cu sângele Său.

Sufletele umane au costat mult prea mult pentru a fi disprețuite sau tratate cu asprime sau indiferență.

O viață cu deficiențe este o dezonoare pentru Dumnezeu. Colaboratorii lui Hristos nu vor manifesta asprime și nici autosuficiență. Aceste elemente trebuie să fie curățate din suflet, iar bunătatea lui Hristos să le ia locul. Niciodată să nu fiți nepoliticoși cu vreun suflet, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, acel suflet să devină un moștenitor al lui Dumnezeu și comoștenitor cu Hristos. Nu răniți inimile celor răscumpărați de Hristos, pentru că, făcând acest lucru, veți răni inima lui Hristos. Întotdeauna rețineți că ne vom întâlni cu toții din nou în fața marelui tron alb, ca să primim aprobarea sau dezaprobarea lui Dumnezeu. Un suflet rănit este adesea un suflet distrus. Cei ce au lumina și privilegiile să nu uite că tocmai poziția lor îi face responsabili pentru alți oameni. Ei îi vor întâlni din nou pe cei pe care i-au îndepărtat de la Hristos, loviți și răniți de moarte.

Agentul omenesc este o mireasmă de viață spre viață sau o miasmă de moarte spre moarte. El ori atrage spre Hristos, ori îndepărtează de la Hristos. — Manuscrisul 143, 4 octombrie 1899 (împreună-lucrători cu Hristos).

Buni cu cei ce greșesc. — În înaintarea cauzei Sale pe pământ, El va avea oameni aleși pentru a-i aborda pe cei greșiți, oameni care vor fi buni, plini de considerație și ale căror caractere vor reflecta caracterul divin — oameni care vor arăta înțelepciunea lui Hristos atunci când gestionează probele ce ar trebui să fie păstrate în

particular și care, atunci când va trebui să fie făcută o lucrare de îndreptare și muștrare, vor ști cum să păstreze tăcerea înaintea celor ce nu ar trebui să afle mai multe. Credincioșilor nu ar trebui să li se ofere ocazia de a face din poporul lui Dumnezeu, fie ei pastori sau laici, obiectul suspiciunii și al judecății neîndreptățite. — Advent Review and Sabbath Herald, 14 noiembrie 1907.

Bunătate față de tineret. — Dumnezeu îi privește pe administratorii instituțiilor Sale drept responsabili de un tratament atent, respectuos și plin de bunătate față de tinerii angajați în acele instituții. Ar trebui să se poarte cu ei așa cum ar dori să se poarte Hristos cu ei înșiși. Prima lor lucrare ar trebui să fie aceea de a manifesta o așa bunătate față de tineri, un așa interes în lucrurile care îi interesează pe aceștia, încât ei să se simtă ca acasă în prezența lor. — Advent Review and Sabbath Herald, 28 aprilie 1903.

Capitolul 5

Credincioșia

Este nevoie de conducători credincioși. — În fruntea lucrării este nevoie de bărbați credincioși și distinși. Cei care n-au avut experiență în purtarea de poveri și care nu doresc să aibă această experiență cu niciun chip nu trebuie să se afle acolo. Sunt de dorit bărbați care vor veghea asupra sufletelor ca unii care vor fi răspunzători. Pentru acest post important, sunt de căutat tați și mame din Israel. Sufletele egoiste, preocupate de sine, zgârcite și lacome să-și găsească un alt loc, unde jalnicele lor trăsături de caracter nu vor fi atât de evidente. Cu cât mai izolați sunt unii ca aceștia, cu atât mai bine este pentru cauza lui Dumnezeu. Apelez la poporul lui Dumnezeu, oriunde s-ar putea găsi: Treziți-vă la datoria pe care o aveți! Puneți-vă pe suflet gândul că trăim, într-adevăr, în mijlocul pericolelor zilelor din urmă! — Mărturii, vol. 2, p. 467, 468.

Judecata individuală nu trebuie să fie supremă. — Întotdeauna au fost în biserică oameni înclinați spre o atitudine de independență individuală. Ei par a fi incapabili să înțeleagă faptul că un spirit de independență tinde să-l determine pe om să se încreadă prea mult în el însuși și să se bazeze pe propria judecată, în loc să respecte sfatul fraților săi și să aprecieze mult judecata lor, în special a celor ce se află în pozițiile rânduite de Dumnezeu pentru conducerea poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu o autoritate și o putere speciale, pe care nimeni nu poate fi îndreptățit să le desconsidere și

să le disprețuiască, deoarece acela ce procedează astfel desconsideră vocea lui Dumnezeu. Cei care sunt înclinați să creadă că judecata lor este mai presus de orice se află într-un mare pericol. Acesta este efortul intenționat al lui Satana de a-i despărți pe aceștia de cei ce sunt canale de lumină, prin care Dumnezeu a lucrat pentru întemeierea și extinderea lucrării Sale pe pământ. A-i neglija sau a-i disprețui pe aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit să poarte responsabilitățile conducerii pentru înaintarea adevărului înseamnă a respinge mijloacele pe care le-a rânduit El pentru a ajuta, a încuraja și a întări poporul Său. Dacă cel angajat în lucrarea Domnului ignoră aceste mijloace și crede că lumina lui nu trebuie să vină pe niciun alt canal decât direct de la Dumnezeu, el se așază într-o poziție în care este vulnerabil la înșelăciunile vrăjmașului și este biruit. — Slujitorii Evangheliei, p. 443, 444.

Responsabilitatea pentru cei ce se rătăcesc. — Cei ce se află în poziții de răspundere și care își urmează propriile căi sunt considerați responsabili pentru greșelile celor ce sunt duși în rătăcire de exemplul lor. — Advent Review and Sabbath Herald, 14 septembrie 1905.

Necredințioșia ar trebui dezaprobată. — Cei ce nu se dovedesc a fi creștini autentici trebuie să fie abordați conform înțelepciunii pe care o va da Dumnezeu. Niciodată slujitorii lui Dumnezeu nu ar trebui să considere drept virtuți răzvrătirea, conspirația sau înșelarea. Cei ce se află în poziții de răspundere ar trebui să-și manifeste dezaprobarea fermă față de orice acte de necredințioșie, atât în lucrurile materiale, cât și în cele spirituale. Și ar trebui să-i aleagă

drept consilieri, în fiecare ramură a lucrării, numai pe aceia în care pot avea toată încrederea. — Advent Review and Sabbath Herald, 14 septembrie 1905.

Credincioșia lui Pavel a consolidat credința bisericilor. — În tot timpul lucrării sale, Pavel s-a bazat pe Dumnezeu pentru călăuzire directă. În același timp, fusese foarte atent să lucreze în armonie cu hotărârile Conciliului general de la Ierusalim și, ca urmare, „bisericele se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi” (Faptele apostolilor 16:5). Și acum, în ciuda lipsei de simpatie pe care i-o arătau unii, el a găsit mângâiere în conștientizarea faptului că își făcuse datoria, încurajând în convertirii lui un spirit de sinceră credincioșie, generozitate și iubire frățească, așa cum s-a dovedit cu această ocazie prin darurile îmbelșugate pe care el putea să le pună înaintea prezbiterilor iudei. — Faptele apostolilor, p. 402.

Capitolul 6

Umilința

Umblați smeriți înaintea Lui. — Luați asupra voastră întreaga armură a lui Dumnezeu și nu uitați să aveți picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Să nu vă îndreptați spre nimeni cu o hotărâre fermă și cu mânie în glas. Fie ca toți slujitorii lui Dumnezeu, de la cei ce ocupă cele mai înalte poziții la cei aflați în slujbele cele mai de jos, să umble smeriți înaintea Lui. — Manuscrisul 140, 1902.

Timp pentru rugăciune. — Asigurați-vă că vă rugați și vă sfătuiți împreună înainte de a face planurile și apoi, în Duhul lui Hristos, demarați lucrarea în unitate. Dacă unul dintre voi decide că nu poate coopera cu frații săi și nu are nicio dispoziție de a lucra din cauza diferențelor de opinie, atunci drumul de urmat este neîndoielnic. Smeriți-vă înaintea lui Dumnezeu și apălați la rugăciune, căci nu puteți și nu ar trebui să încercați să lucrați cu diferențe între voi.

Dumnezeu Își va retrage Duhul Său de la oricine persistă în încăpățânare și ascultare de propria voință și un altul va purta coroana care fusese pregătită pentru el. Dumnezeu îi primește numai pe aceia care vor învăța de la Hristos, care studiază Cuvântul Său, învățând lecțiile smereniei și ale blândeții inimii, lecțiile ascultării și ale dispoziției de a lucra după voia lui Dumnezeu, nu după calea lor

limitată. (...)

Dragostea de sine, mândria și autosuficiența se află la temelia marilor încercări și dezacorduri care au existat vreodată în lumea religioasă. Iar și iar, îngerul mi-a spus: „Înaintați împreună, înaintați împreună, fiți cu o inimă și un gând.” Hristos este Conducătorul, iar voi sunteți frați, urmați-L pe El. Umblați în lumină după cum El este în lumină. Cei ce calcă pe urmele lui Hristos nu vor păși în întuneric, dar cei ce se retrag într-o independență nesfințită nu pot avea prezența și binecuvântarea lui Dumnezeu în lucrare. (...)

Lucrătorii se pot pune adesea în situații în care nu-i pot ajunge dragostea și înțelepciunea divină, unde nu pot primi ajutorul unui sfat în greutăți și încercări, pentru că nu înțeleg și nu apreciază corect bogata comoară a cerului. Ei se vor slăvi pe ei înșiși, vor considera desăvârșite căile lor și se vor baza pe propria neprihănire. — Scrisoarea 4, 9 martie 1890 (frații din Africa).

Înțelepciune de sus. — Este nevoie de oameni care să-și simtă nevoia după înțelepciunea de sus, oameni care sunt convertiți în adâncul sufletului, care înțeleg că sunt păcătoși muritori și că trebuie să învețe lecții în școala lui Hristos înainte de a fi pregătiți pentru a modela alte minți. Când oamenii învață să depindă de Dumnezeu, când au credința care lucrează prin dragoste și care le curăță sufletele, atunci ei nu vor pune pe umerii altora poveri greu de purtat. — Scrisoarea 83, 22 mai 1896 (către O. A. Olsen).

Conducere la întâmplare. — Ție îți plac lauda și spectaculosul.

Îți place să ieși în față. Îți pasă mult mai mult de aprobarea și lauda oamenilor decât de aprobarea lui Dumnezeu. Tu îi conduci pe alții. Ei nu știu unde îi conduci și nici tu nu știi, pentru că mergi la întâmplare, fără țintă, la impuls, fără o judecată sănătoasă sau înțelepciune cerească. Dumnezeu te-a avertizat. Dumnezeu te-a sfătuit. Ai tremurat în fața cuvântului Său? Ai ținut piept ispitelor? Ai înlăturat mai mult eul și te-ai despărțit de influențele lumești? — Scrisoarea 3, 1 aprilie 1882, p. 3.

Dumnezeu îi înalță pe cei smeriți. — Cel mai potrivit pentru a purta responsabilități și pentru a conduce este cel care se aseamănă cel mai mult cu Dumnezeu în caracter — în bunătate, milă și credincioșie fermă pentru cauza și lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare trebuie acum să lucreze pentru un frate, un prieten, un vecin și pentru un străin, atrăgând atenția minții de la descurajările care vin de-a valma. Adevărul trebuie înălțat. Nu ar trebui să ne surprindă mișcările ciudate. Nimeni să nu caute înălțarea. Cu cât ne mișcăm și lucrăm mai cu smerenie, cu atât vom fi mai înălțați înaintea lui Dumnezeu. Revenirea lui Isus Hristos în lumea noastră nu va mai întârzia mult timp. Aceasta trebuie să fie nota centrală a oricărui mesaj. — Scrisoarea 39, 27 martie 1898, p. 13 (către frații Woods și Miller).

Când vine vremea pentru o schimbare. — Oamenii din poziții cu răspundere au multe lucruri de învățat. Atunci când cred că ideile lor sunt fără greșală, este vremea ca cei în cauză să își schimbe poziția de la cea de președinte la cea de ucenic. Atunci când cred că ideile și judecățile lor ar trebui acceptate fără nicio discuție, ei arată

că nu sunt potriviți pentru poziția pe care o ocupă. Dumnezeu nu vede așa cum vede omul. Indiferent de poziția la care ar fi chemat un om, judecata lui nu ar trebui să fie considerată infailibilă. Responsabilitatea încredințată face ca eliberarea lui de egoism să fie mult mai necesară decât ar fi fost în altă situație, pe lângă dispoziția de a primi sfat. — Manuscrisul 55, 3 iunie 1897 (dezvoltarea lucrătorilor).

Extorcarea de fonduri pentru cauza lui Dumnezeu. — Oare s-a întâmplat așa ceva între cei cărora le-au fost date poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu? Este o rușine în dreptul lor, și când vor vedea ce ofensator a fost demersul lor înaintea lui Dumnezeu, se vor umple de rușine. Mânia Domnului se aprinde împotriva celor ce se bucură de jefuirea aproapelui lor, care extorchează fonduri pentru a fi folosite la înaintarea lucrării. Domnul întreabă: „Cine le-a dat această autoritate acestor oameni?” Lucrarea lui Dumnezeu a fost mai dragă celor jefuiți decât lor. Ei s-au folosit de ingeniozitate, un prețios talent dat lor de Dumnezeu pentru a-L slăvi, îngreunând calea celor care, cu sinceritate și zel, căutau să facă voia lui Dumnezeu. Prin aceasta, ei au manifestat atributele lui Satana. — Scrisoarea 34, 14 februarie 1899, p. 12 (către fratele _ și sora _).

Poziția nu îți dă sfințenie. — Niciodată Solomon nu a fost atât de bogat, atât de înțelept sau cu adevărat mare ca atunci când a mărturisit: „Eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat.” Aceia care astăzi ocupă poziții de încredere ar trebui să caute să învețe lecția din rugăciunea lui Solomon. Cu cât un om ocupă o poziție mai

înaltă, cu atât are de purtat o răspundere mai mare, cu atât mai mare va fi influența pe care o exercită și cu atât mai mare este nevoia lui de dependență de Dumnezeu. Întotdeauna trebuie să-și amintească de faptul că, odată cu chemarea la lucru, vine și chemarea de a umbla cu băgare de seamă înaintea semenilor lui. El trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu având atitudinea unui ucenic. Nu poziția dă sfințenie caracterului. Un om devine cu adevărat mare atunci când Îl onorează pe Dumnezeu și când ascultă de poruncile Lui. (...)

Atâta vreme cât rămâne consacrat, omul pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu discernământ și capacitate nu își va manifesta dorința după o poziție înaltă și nici nu va căuta să conducă sau să controleze. Oamenii trebuie să poarte răspunderi, pentru că este nevoie, dar în loc de a se lupta pentru întâietate, cel ce este un conducător adevărat se va ruga pentru o inimă pricepută, ca să facă deosebire între bine și rău. — Profeți și regi, p. 30, 31.

Conducătorii sunt ucenici. — Cei ce acceptă o poziție de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să-și aducă întotdeauna aminte că, odată cu chemarea la această lucrare, Dumnezeu i-a chemat și să umble cu băgare de seamă înaintea Lui și înaintea semenilor lor. În loc de a considera că este datoria lor de a ordona, de a dicta și de a porunci, ei ar trebui să conștientizeze faptul că ei înșiși ar trebui să fie ucenici. Când un lucrător cu răspundere neglijează să învețe lecția aceasta, cu cât este mai repede eliberat de răspunderile sale, cu atât va fi mai bine pentru el și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Poziția nu va da niciodată sfințenie și noblețe de caracter. Cel ce Îl onorează pe Dumnezeu și păzește

poruncile Lui va fi el însuși onorat. Întrebarea pe care fiecare ar trebui să și-o pună cu toată smerenia este: „Sunt eu calificat pentru această poziție? Am învățat eu să țin calea Domnului pentru a face judecată și dreptate?” Exemplul pământesc al Mântuitorului ne-a fost dat pentru ca noi să nu umblăm în propria putere, ci pentru ca fiecare să se socotească pe sine, așa cum s-a exprimat Solomon, „un tânăr neîncercat”. — Mărturii, vol. 9, p. 282, 283.

O amăgire fatală. — Există în mintea oamenilor o amăgire cu totul înfricoșătoare, fatală. Pentru că sunt puși în poziții de încredere în lucrarea lui Dumnezeu, se înalță în sinea lor într-o asemenea măsură și nu mai văd că alte suflete, tot atât de prețioase în ochii lui Dumnezeu ca și ei, sunt neglijate, tratate cu asprime, lovite, rănite și lăsate să moară. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 357, 358.

Personalitățile de frunte sunt o țintă specială a lui Satana. — David a știut că se cere o smerenie a inimii, o continuă încredere în Dumnezeu, o veghere neîncetată pentru a ține piept ispitelor care aveau să-l asalteze pe Solomon în poziția sa înaltă, pentru că astfel de personalități de frunte sunt întotdeauna o țintă specială a curselor lui Satana. — Patriarhi și profeți, p. 750, 751.

Cultivați o dependență smerită. — Oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă în poziții importante în lucrarea Sa trebuie să cultive o dependență smerită de El. Ei nu trebuie să caute să aibă prea multă autoritate, pentru că Dumnezeu nu i-a chemat la o lucrare de cârmuire, ci la una de planificare și sfătuire cu ceilalți împreună-

lucrători. Fiecare lucrător, la rândul lui, trebuie să se considere supus cerințelor și instrucțiunilor lui Dumnezeu. — Mărturii, vol. 9, p. 270.

Capitolul 7

Integritatea

Ce preț plătesc unii oameni pentru curajul moral. — Orice om care a avut curajul moral de a le spune acestor lucruri pe adevăratul lor nume, care a refuzat să fie atras în plasa întinsă celor neștiutori și care nu s-ar lăsa jefuit fără să protesteze nu a fost privit cu cei mai buni ochi de către cei cu care a fost în dezacord. Membrii consiliilor și comitetelor care nu promovau extorcarea sau duplicitatea, ci care au luat o poziție fermă de partea dreptății nu au fost invitați să participe la întâlnirile unde s-au discutat aceste planuri. — Scrisoarea 4, 1 iulie 1896, p. 13, 15, 16 (către cei aflați în poziții de răspundere).

Costul unor abordări dure. — Să nu uităm că certurile și abordările dure nu au servit niciodată la îmbogățirea instituțiilor lui Dumnezeu. În planurile Sale, Dumnezeu poate face să se piardă banii câștigați prin abordări dure. Întotdeauna practicile brutale au dat naștere la insatisfacții și dezbinare. Tot acolo apare și lipsa de încredere. Există o impresie permanentă că cineva încearcă să obțină de la celălalt mai mult. Pentru faptul că se simt în stare să o facă, unii încearcă să pună condiții care nu sunt drepte și cinstate, și reușesc. Principiile greșite, care au fost aplicate ani de zile, să fie acum tăiate de la rădăcină. Să predomine dragostea frățescă. Cei care plănuiesc să aducă un beneficiu lucrării prin practici dure și politici lumești nu-L slăvesc pe Dumnezeu. El nu va accepta o iotă

sau o frântură din aceste daruri. Dumnezeu urăște orice astfel de manifestări. — Manuscrisul 16, 25 februarie 1901, p. 14 (Mărturii către biserica din Battle Creek).

Nu poziția îl face pe om. — Dar nu poziția îl face pe om, ci integritatea caracterului, spiritul lui Hristos sunt cele care îl fac să fie recunoscător, neegoist, nepărtinitor și lipsit de ipocrizie — acestea au valoare în ochii lui Dumnezeu. Domnul le spune celor a căror viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu: „Iată că te-am săpat pe mâinile Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!”

Pentru toți cei aflați în poziții de răspundere, am o solie rostită de Domnul — capitolul 55 din Isaia. Studiați acest capitol și nicio faptură omenească să nu se considere mai presus de tovarășii săi din lucrare din cauza responsabilităților mai mari pe care le are în domeniul său de activitate. Dacă cineva este un Daniel, căutând puterea care vine doar de la Dumnezeu pentru a fi în stare să reprezinte adevărul în neprihănire, nu propria persoană, nu propriile defecte manifestate prin egoism și practici ilicite, atunci el nu va avea o înfățișare mândră sau încredere de sine, ci va fi înzestrat cu spiritul înțelepciunii de la Dumnezeu. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 356, 357.

Păstrarea integrității cu orice preț. — În treburile administrative care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și în abordarea lucrurilor sfinte trebuie să fim foarte atenți pentru a ne feri de spiritul lipsei de respect; niciodată, nici măcar pentru o clipă, lucrarea lui Dumnezeu

să nu fie folosită pentru a înșela, pentru a ajunge la un rezultat pe care suntem nerăbdători să-l vedem împlinit. Onoarea, integritatea și adevărul trebuie să fie păstrate indiferent cât ne-ar costa. Fiecare gând, fiecare faptă și fiecare cuvânt al nostru să fie supuse voinței lui Hristos. — Slujitorii Evangheliei, p. 447.

Nimic pe sub mână. — Nu faceți nimic pe sub mână; fiți transparentți, cinstiți cu frații și surorile, tratându-i așa cum ați dori ca Hristos să vă trateze pe voi. Dacă ați avea spiritul lui Hristos, nu ați vedea neajunsurile și nici nu ați face mare caz de pierderile imaginare. — Review and Herald, vol. 72, nr. 20, 14 mai 1895.

Integritatea morală trebuie să fie solidă. — Lucrarea lui Dumnezeu cere bărbați cu puteri morale înalte, care să o ducă la îndeplinire. Este nevoie de bărbați ale căror inimi sunt aprinse de un zel sfânt, bărbați cu voință puternică ce nu sunt ușor de clintit, care pot lăsa deoparte orice interes egoist și care pot dărui totul pentru cruce și cunună. Cauza adevărului prezent duce lipsă de bărbați credincioși simțului datoriei și dreptății, a căror integritate morală este solidă și a căror energie este pe măsura ocaziilor oferite de providența lui Dumnezeu. Calități ca acestea sunt de o valoare mai mare decât nespuse de multa bogăție investită în lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Energia, integritatea morală și voința puternică de a face binele sunt calități care nu pot fi înlocuite cu nicio cantitate de aur. Bărbații care au aceste calități vor avea influență oriunde merg. Viețile lor vor fi mai puternice decât înalta elocvență. Dumnezeu cheamă oameni cu inimă, oameni cu minte, oameni cu integritate morală, pe care îi poate face depozitarii adevărului Său și care vor

reprezenta în mod corect principiile sacre ale acestuia în viața lor zilnică. — Mărturii, vol. 3, p. 23.

O integritate fermă. — Un om cinstit după măsura lui Hristos este cel care va manifesta o integritate fermă. Greutățile înșelătoare și cântările false cu care unii caută să-și promoveze interesele în lume sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Totuși mulți care mărturisesc a păzi poruncile lui Dumnezeu folosesc greutate și cântare false. Când un om este într-adevăr în legătură cu Dumnezeu și păzește cu adevărat Legea Sa, viața lui va demonstra acest fapt, pentru că toate acțiunile lui vor fi în armonie cu învățăturile lui Hristos. El nu-și va vinde cinstea pentru un câștig. Principiile lui sunt clădite pe temelia cea sigură, și comportarea lui în problemele lumesti este o transcriere a principiilor sale. Integritatea fermă strălucește ca aurul în mijlocul zgurii și al gunoiului lumii. Înșelăciunea, falsitatea și necredincioșia pot fi îmbrăcate în luciu și ascunse de ochii omului, dar nu și de ochii lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu, care supraveghează dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală, înregistrează în cărțile din cer aceste mici tranzacții care dau în vileag caracterul. Dacă un om, în ocupațiile zilnice ale vieții, este necredincios și superficial în lucrarea lui, lumea nu va judeca incorect dacă îi evaluează standardul în afaceri. — Mărturii, vol. 4, p. 310, 311.

Capitolul 8

Capacitățile

Păstrarea cumpătului și a simțurilor sănătoase. — În timpul de față, lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și de femei care au însușiri alese și capacități administrative bune; de bărbați și femei care vor face cercetări asidue și profunde asupra nevoilor lucrării în diferite câmpuri, care au o mare capacitate de lucru, care au inimi calde și iubitoare, care își păstrează cumpătul, simțurile sănătoase și o judecată nepărtinitoare, care sunt sfințiți prin Duhul lui Dumnezeu și pot spune fără teamă: Nu sau Da, sau Amin la diferite propuneri; care au convingeri puternice, înțelegere clară și inimi curate, pline de compasiune; care pun în aplicare cuvintele: „Voi toți sunteți frați”; care se străduiesc să înalțe și să refacă omenirea decăzută. — Mărturii, vol. 7, p. 249.

Inteligență și capacitate. — Persoana care se află la conducerea vreunei lucrări a cauzei lui Dumnezeu trebuie să fie o persoană inteligentă și capabilă să administreze cu succes acțiuni ample, să aibă un temperament neschimbător, o răbdare ca a lui Hristos și o stăpânire de sine desăvârșită. Numai cel a cărui inimă este transformată prin harul Domnului Hristos poate fi un conducător potrivit. — Lucrarea misionară medicală, p. 164, 165.

Se cer capacități solide. — Cei cărora li se încredințează administrarea unor districte mai importante trebuie să aibă capacități

solide. Ei trebuie să fie oameni capabili să poarte responsabilități. Ar fi o dovadă de înțelepciune dacă mai mulți oameni s-ar implica în această lucrare. Nu ar trebui să fie lăsat un singur om să supravegheze aceste câmpuri importante, dar neglijate. Având mărturiile înaintea lor, pastorii noștri au trecut pe lângă ele pentru a căuta locuri mai favorabile, unde au fost ridicate biserici. S-a făcut o lucrare neglijentă. — Manuscrisul 34, 20 aprilie 1901, p. 3 (lucrătorii noștri înaintați în vârstă).

Capitolul 9

Invidia

Priviți-i cu milă și rugați-vă pentru conducătorii opresivi. — Nu lăsați ca sentimentele de invidie să vă umple inima din cauza acțiunilor greșite ale celor aflați în poziții de încredere. Ei vor fi judecați după faptele făcute în trup. Nu trebuie decât să-i priviți cu milă și să vă rugați pentru ei. Domnul cunoaște orice acțiune necinstită și îi va răsplăti după lucrarea lor. Domnul răsplătește orice faptă egoistă. Rugați-vă cu inima, cu sufletul și cu vocea: „O, Doamne, pune mai adânc în mintea și în inima mea principiile sfintei Tale legi, care este transcrierea caracterului Tău. Credința mea să se prindă de făgăduințele uimitor de mari și de prețioase, pentru ca nu cumva, în datoria și lucrarea mea, să dau greș sau să mă descurajez, ci să desăvârșesc sfințenia în temere de Tine.” — Scrisoarea 178, 6 noiembrie 1899, p. 9.

Invidia este rodul mândriei. — Cu toate că urmărea fără încetare o ocazie pentru a-l nimici pe David, Saul se temea totuși de el, întrucât era evident faptul că Domnul era cu el. Caracterul fără pată al lui David trezea mânia împăratului; i se părea că însăși viața și prezența lui David erau o mustrare permanentă, întrucât, prin contrast, îi puneau în dezavantaj propriul caracter. Invidia l-a făcut pe Saul să se simtă groaznic și să-l expună pericolului pe umilul supus al tronului său. Cât rău de nedescris a adus în lumea noastră această trăsătură negativă de caracter! În inima lui Saul se găsea

aceeași dușmănie care a întors inima lui Cain împotriva fratelui său, deoarece faptele lui Abel erau drepte și Dumnezeu îl onora, în timp ce propriile fapte erau nedrepte și Domnul nu-l putea binecuvânta. Invidia este rodul mândriei și, dacă este adăpostită în inimă, conduce la ură și sfârșește prin răzbunare și ucidere. Satana își dovedea propriul caracter când stârnea furia lui Saul împotriva aceluia care niciodată nu-i făcuse vreun rău. — Patriarhi și profeți, p. 651.

Capitolul 10

Încrederea

Conducători de încredere. — Vedem nevoia de oameni zeloși, devotați, care să își asume lucrarea ce trebuie dusă mai departe în viitor. (...) Nu trebuie să privim nicio ființă umană ca fiind credibilă și demnă de încredere până când nu este evident că acea persoană se bazează pe adevărul cuvântului lui Dumnezeu.

Unii care au fost conducători în lucrarea lui Dumnezeu caută acum să distrugă efectul lucrării pe care El a început-o în lume, aceea de a-Și educa poporul și de a-l pregăti pentru a trece testul puterilor ce vor săvârși minuni care să anuleze prețioasele lucrări ale credinței care, în ultimii șaizeci de ani, au fost date prin puterea Duhului Sfânt. — Scrisoarea 256, 1 august 1906 (fraților din lucrarea pastorală din Australia).

Lucrarea suferă. — Atunci când slăbești încrederea poporului lui Dumnezeu în conducătorii săi, slăbești cauza lui Dumnezeu. Mințile oamenilor sunt lăsate în nesiguranță. Ei nu se mai pot baza pe nimic. Nu mă pot angaja în lucrarea prin care sunt scoase în evidență slăbiciunea și greșelile poporului lui Dumnezeu. — Scrisoarea 13, 2 septembrie 1871, p. 5 (către James White).

Oamenii și-au pierdut încrederea. — Cauza lui Dumnezeu a fost adusă în situația jenantă din prezent în urma lucrării pe baza

unor principii greșite. Oamenii și-au pierdut încrederea în cei ce au frâiele lucrării. Și totuși auzim că vocea Conferinței este vocea lui Dumnezeu. De fiecare dată când am auzit asta, am crezut că este aproape o blasfemie. Vocea Conferinței trebuie să fie vocea lui Dumnezeu, dar nu este, pentru că unii din ea nu sunt oameni ai credinței și ai rugăciunii, nu sunt oameni cu principii înalte. Ei nu-L caută pe Dumnezeu din toată inima. Nu există o conștientizare a teribilei responsabilități puse asupra celor din această instituție pentru a modela și croi mințile după o asemănare divină. — Manuscrisul 37, aprilie 1901, p. 8 (discurs susținut de Ellen White în capela de la Review, cu privire la lucrarea din sudul țării).

Capitolul 11

Influența

Influența este măsurată. — Cerul veghează pentru a vedea cum își îndeplinesc lucrarea de isprăvnicie aceia care ocupă poziții de influență. Nivelul așteptărilor din partea celor ce sunt slujitori este măsurat după extinderea influenței pe care o au. În modul în care îi tratează pe cei ce sunt aproapele lor, ei ar trebui să se manifeste ca niște tați — dreți, duiosi și loiali. Ar trebui să fie asemenea lui Hristos în caracter, fiind uniți cu frații lor în legăturile cele mai strânse ale unității și părtășiei. — Slujitorii Evangheliei, p. 495.

Fiecare cuvânt rostit are o influență. — Temerea de Dumnezeu, bunătatea și sfințenia Sa se vor simți în fiecare instituție. O atmosferă de dragoste și de pace va pătrunde în fiecare departament. Fiecare cuvânt rostit, fiecare lucrare săvârșită vor avea o influență care corespunde influenței cerești. Hristos va rămâne în omenire și omenirea va rămâne în Hristos. În întreaga lucrare nu va apărea caracterul omului limitat, ci caracterul Dumnezeului infinit. Influența divină împărtășită oamenilor de sfinții îngeri va impresiona mințile celor ce vor veni în contact cu lucrătorii, iar de la acești lucrători, o influență înmiresmată va fi răspândită celor ce vor alege să o inspire. — Advent Review and Sabbath Herald, 28 aprilie 1903.

Binecuvântarea cuvintelor spuse cu multă compasiune. — O,

ce putere poate avea un om convertit, transformat în fiecare zi, pentru a aduce binecuvântare și bucurie celor din jurul său! Cei ce poartă responsabilități în instituțiile lui Dumnezeu trebuie să crească în har și în cunoașterea lucrurilor divine. În permanență trebuie să își aducă aminte că talentul vorbirii le-a fost dat de Dumnezeu pentru a-i ajuta și a-i binecuvânta pe alții. Rămâne la latitudinea lor să decidă dacă vor spune cuvinte care să-L onoreze pe Hristos sau cuvinte care vor fi o piedică în fața celor ce le vor asculta. O, ce binecuvântare sunt cuvintele plăcute, pline de compasiune, cuvinte care ridică și întăresc! Atunci când cineva este întrebat, nu ar trebui să răspundă tăios, ci blând. Inima celui care pune întrebarea s-ar putea să fie adânc îndurerată de o amărăciune ascunsă, care nu poate fi spusă. Cel care vorbește nu-și poate da seama de acest lucru, ca atare cuvintele sale ar trebui să fie întotdeauna blânde și pline de compasiune. Prin câteva cuvinte bine alese, de încurajare, el ar putea ridica povara cea grea din mintea colegului său lucrător. — Advent Review and Sabbath Herald, 28 aprilie 1903.

Responsabili pentru cei ce le urmează exemplul. — Conducătorii sunt responsabili nu numai pentru propriile greșeli nesfințite, ci și pentru greșelile celor ce le urmează exemplul. Atunci când sunt muștrați pentru faptul că au promovat principii greșite, ei vor manifesta un spirit pervertit, un spirit care nu va fi corectat sau smerit. — Manuscrisul 139, 23 octombrie 1903, p. 14 („Solia din Apocalipsa”)

Influența reflectată în oameni— În biserica din zilele noastre este nevoie de oameni ca Neemia, nu de oameni care pot doar să

predice și să se roage, ci de oameni ale căror rugăciuni și predici sunt întărite de un scop ferm și arzător. Calea urmată de acest patriot evreu în realizarea planurilor lui este una care trebuie să fie adoptată de pastori și de conducători. După ce și-au alcătuit planurile, ei trebuie să se înfățișeze înaintea bisericii în așa fel încât să câștige interesul și cooperarea. Oamenii să manifeste interes în prosperitatea lucrării. Succesul care a însoțit eforturile lui Neemia arată ce vor realiza rugăciunea, credința și acțiunea energică și înțeleaptă. Credința vie va cere o acțiune energică. Spiritul manifestat de conducător va fi, într-o mare măsură, reflectat de oameni. Dacă acei conducători care mărturisesc a crede adevărurile solemne și importante ce urmează să pună la probă lumea în timpul acesta nu manifestă niciun zel arzător pentru pregătirea unui popor care să reziste în ziua lui Dumnezeu, atunci ne putem aștepta ca biserica să fie neglijentă, nepăsătoare și iubitoare de plăceri. — Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă, p. 177, Southern Watchman, 29 martie 1904.

Capitolul 12

Responsabilitatea din familie

Credincioșia din familie — un conducător mai bun pentru turmă. — Vă îndemn, pentru Hristos, să puneți capăt acestui spirit aspru și criticii. Aveți nevoie de dragostea grijulie a unei mame. Aveți nevoie de dragostea lui Hristos. Atunci nu vă veți ciondăni pentru fiecare greșală; veți avea pentru miei din turmă ceva din acea răbdare pe care Hristos a manifestat-o față de voi. Atunci Dumnezeu va primi eforturile voastre făcute pentru alții. Când vă veți îndeplini cu devotament responsabilitățile din propria familie, veți fi mai bine pregătiți pentru a purta responsabilitatea de a hrăni turma lui Dumnezeu și, în special, pentru a manifesta grija atentă a Mântuitorului pentru miei turmei.

Veți căuta amândoi să aduceți adevărul în sanctuarul intim al sufletului? Când vă veți afla în preajma copiilor voștri, veți arăta acea bunătate care este blândă și îndelung răbdătoare? Veți manifesta aceeași smerenie și atenție ca ale lui Hristos, în eforturile voastre pentru biserică? Vă veți păzi buzele pentru a nu rosti niciun cuvânt de critică, ci de educare plină de bunăvoință?

Nu mai puneți o temelie din piatră, lemn, fân, trestie, lucruri pieritoare care vor fi arse în foc, ci puneți aur, argint și pietre scumpe, care vor rămâne la fel de valoroase întotdeauna, pentru veșnicie. Dragostea pentru Domnul trebuie să fie supremă. El nu

poate accepta o slujire cu inima împărțită, o lucrare care este realizată neglijent. Blestemul Său stă asupra tuturor celor care fac lucrarea lui Dumnezeu într-un mod înșelător sau cu neglijență. Voi ați fost de partea cealaltă — nu v-ați ținut lămpile curate și arzând. În starea în care vă aflați amândoi, nu puteți fi deloc o lumină pentru lume în ceea ce privește faptele bune. — Scrisoarea 23, 6 ianuarie 1890, p. 9 (către fratele Stone).

Conducătorii să fie exemple. — Toți părinții ar trebui să lupte pentru a face din familiile lor modele de cămine creștine, pline de fapte bune, desăvârșite. Însă nu se cere aceasta cu atât mai mult din partea unuia care este slujitor al lucrurilor sfinte și spre care oamenii privesc pentru a primi învățătură și călăuzire? Slujitorii lui Hristos trebuie să fie exemple pentru turmă. Cel ce neglijează conducerea propriei case nu este calificat să călăuzească biserica lui Dumnezeu. — Comentariul biblic adventist, vol. 2, p. 1009 (afirmație a lui Ellen White, 10 noiembrie 1881).

Capitolul 13

Individualitatea

Lucrătorilor li se permite individualitatea. — Dacă este posibil, aş vrea să îţi eliberez mintea de înşelăciunile care au pus stăpânire pe tine. În lucrarea ta ți-ai asumat prea multe responsabilități. Trebuie să spun că nu ar trebui să ocupi postul de preşedinte de Conferință atâta timp cât simți că ar trebui să modelezi și să croiești experiența altora pentru a se conforma ideilor tale. Comportamentul tău a arătat că ți-a lipsit judecata înțeleaptă. Structura caracterului tău este de o așa natură, încât cere reformarea.

Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, să faci o deplină lucrare de pocăință și reformă. Poate că acum te vei pocăi înaintea lui Dumnezeu în așa fel încât să fii considerat de încredere, pentru a reprezenta caracterul sfânt al lucrării Sale. Dar caracterul dispozițiilor tale este de așa natură încât, atunci când vei ocupa un post, întotdeauna vei fi în pericolul de a judeca arbitrar. Dumnezeu interzice ca un om să aibă o jurisdicție arbitrară asupra minților fraților lui. — Scrisoarea 380, 11 noiembrie 1907 (către președintele Conferinței locale).

Pericolul de a privi la oameni. — O mare criză va veni peste noi. Dacă oamenii încă se supun oamenilor, așa cum au făcut-o în ultimii cincisprezece ani, își vor pierde sufletele, iar exemplul lor îi va duce și pe alții în rătăcire. Luptătorii lui Dumnezeu trebuie să își

pună întreaga armură a lui Dumnezeu. Nu ni se cere să punem o armură omenească, ci să ne încingem cu puterea lui Dumnezeu. Dacă vom avea întotdeauna în minte slava lui Dumnezeu, ochii noștri vor fi unși cu alifie cerească, vom putea să privim în profunzime și să avem o perspectivă mai largă asupra lumii acesteia. Când vom discerne lipsa ei de cinste, viclenia, etalarea egoistă, pretențiile, lăudăroșeniile, lipsa ei de abordare cinstită în lucrurile obișnuite ale vieții, pofta ei acaparatoare, atunci vom putea să luăm o poziție, prin precept și prin exemplu, pentru a-L reprezenta pe Hristos, și vom putea să convertim sufletele din lume prin principiile noastre sănătoase, prin integritatea fermă, prin ura noastră față de aparențe și prin curajul sfânt în recunoașterea lui Hristos. — Scrisoarea 4, 1 iulie 1896, p. 13, 15, 16 (către cei aflați în poziții de responsabilitate).

Metode individuale de lucru. — Conducătorii din poporul lui Dumnezeu trebuie să se ferească de pericolul de a condamna metodele lucrătorilor individuali care sunt conduși de Domnul să facă o lucrare specială, pe care numai puțini sunt pregătiți să o facă. Frații din pozițiile de răspundere să nu se grăbească să critice acțiunile care nu sunt în perfectă armonie cu metodele lor de lucru. Niciodată să nu-și închipuie că orice plan trebuie să reflecte propria personalitate. Să nu se teamă de a se încrede în metodele altcuiva, deoarece, retrăgând încrederea lor de la un frate lucrător care, cu umilință și cu zel consacrat, face o lucrare deosebită în felul rânduit de Dumnezeu, ei întârzie înaintarea lucrării Domnului. — Mărturii, vol. 9, p. 259.

Idei și vederi largi. — Am un mesaj de transmis celor ce dețin poziții de responsabilitate în Conferința California de Sud. Ei au pierdut din experiența lor acea fervoare adevărată pe care o dă prezența Duhului Sfânt și care îi va învăța să-și supună eul și să umble smeriți pe calea lui Hristos. Lucrătorul responsabil care nu va deveni un urmaș smerit al lui Hristos va face un mare rău cauzei lui Dumnezeu, prin modelarea și croirea experienței Conferinței după un standard obișnuit, ieftin. Dacă va fi săvârșită cu un spirit de consacrare, lucrarea sacră care ne-a fost încredințată nu va face niciodată ca experiența unui singur suflet să devină ceva ieftin.

Omul care nu are idei și vederi largi este nepotrivit pentru a fi președinte de Conferință sau conducător în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Este privilegiul și datoria celor ce poartă responsabilități în lucrare să devină ucenici în școala lui Hristos. Cel ce mărturisește a fi urmașul lui Hristos nu va urma dictatele propriei voințe. Minte sa trebuie să fie în legătură cu Hristos și să fie iluminată pentru a înțelege voința și calea lui Dumnezeu. Un astfel de credincios va fi un ucenic ce va învăța metodele de lucru ale lui Hristos. — Scrisoarea 276, 5 septembrie 1907, p. 1, 2 (către J. A. Burden).

Capitolul 14

Autoritatea

Un consiliu format din mai multe persoane, nu doar una singură. — A fost o necesitate aceea de a organiza Uniuni de Conferințe, astfel încât Conferința Generală să nu dicteze asupra tuturor Conferințelor individuale. Puterea cu care este investită Conferința Generală nu trebuie să fie centralizată într-un singur om sau doi, sau șase, trebuie să fie un consiliu format din mai multe persoane care să hotărască asupra diviziunilor individuale.

Modul de lucru al fostei conduceri a Conferinței Generale nu a fost după rânduiala lui Dumnezeu. S-a făcut o lucrare al cărei caracter nu a fost aprobat de Dumnezeu. Rezultatul este în fața noastră, în ruinele a ceea ce a fost odată o mare tipografie [birourile Review and Herald din Battle Creek] și costisitorul său ansamblu de clădiri și utilaje. (...)

În lucrarea lui Dumnezeu nu ar trebui să fie exercitată nicio autoritate regească de către o singură ființă umană, de două sau trei. După modul în care și-au exercitat autoritatea în ultimii douăzeci de ani, reprezentanții Conferinței Generale nu vor mai avea niciun motiv să se justifice prin cuvintele: „Templul Domnului, noi suntem Templul Domnului.” Oamenii aflați în poziții de încredere nu și-au făcut lucrarea cu înțelepciune.

Domnul cheamă oameni înțelepți care să prezideze lucrarea Sa și care să fie păstori credincioși ai turmei Sale. — Manuscrisul 26, 3 aprilie 1903 (cu referire la lucrarea Conferinței Generale).

Un element ciudat în mijlocul roților. — Capitolul 6 din cartea profetului Isaia conține o profundă și importantă lecție pentru fiecare dintre lucrătorii lui Dumnezeu. Studiați-l cu umilință și cu rugăciune stăruitoare. Capitolele 1 și 2 din cartea profetului Ezechiel ar trebui, de asemenea, să fie studiate cu atenție. Roțile din mijlocul altor roți reprezentate în acest simbol alcătuiau o imagine confuză pentru ochiul limitat. Însă mâna unei Înțelepciuni infinite a fost descoperită în mijlocul roților. O ordine perfectă răzbate din confuzie. Fiecare roată este în locul ei stabilit, acționând în perfectă armonie cu oricare altă parte a mașinăriei.

Mi s-a arătat că ființele umane își doresc prea multă putere. Își doresc controlul, iar Domnul Dumnezeu, Puternicul Lucrător, este lăsat în afara activității lor. Lucrătorii se simt calificați pentru a ocupa locul cel mai înalt. Niciun om să nu încerce să administreze lucrarea care ar trebui să fie lăsată în mâinile marelui Eu Sunt, Cel care planifică în felul Său modul în care ar trebui să se desfășoare lucrarea. Să știți că Dumnezeu este instructorul slujitorilor Săi și El va lucra prin aceia prin care va dori El. — Manuscrisul 143, 1899.

Modul corect de a folosi autoritatea. — Vreau să le vorbesc fraților mei care ocupă poziții de încredere. Ca administratori ai lui Dumnezeu, voi sunteți investiți cu responsabilitatea de a lucra în locul Său, ca fiind mâna Sa dreaptă. Cei ce sunt așezați în poziții de

încredere trebuie să aibă autoritatea de a acționa, dar niciodată nu trebuie să folosească această autoritate ca o putere prin care să refuze să-i ajute pe cei în nevoie sau neajutorați. Nu ar trebui să fie niciodată folosită pentru a descuraja sau a deprima un suflet care se luptă. Cei cărora le-au fost date poziții de influență să-și amintească întotdeauna faptul că Dumnezeu vrea ca ei să aibă gândul lui Hristos, Cel care, prin creare și prin răscumpărare, are dreptul de proprietate asupra tuturor oamenilor. — Scrisoarea 7, 17 ianuarie 1901 (către frații care ocupă poziții de încredere).

Abordarea oamenilor care sunt asemenea nouă. — Să ne aducem cu toții aminte faptul că nu avem de-a face cu oameni ideali, ci cu oameni în carne și oase chemați de Dumnezeu, oameni asemenea nouă, oameni ce cad în aceleași greșeli ca și noi, oameni cu aceleași ambiții și infirmități. Niciun om nu a fost pus stăpân, ca să conducă mintea și conștiința celui ce este o ființă asemănătoare cu el. Să fim foarte atenți cum îi abordăm pe cei ce sunt moștenirea lui Dumnezeu răscumpărată cu sânge.

Nu i-a fost dată niciunui om lucrarea de a conduce cu stăpânire peste frații săi. Fiecare om trebuie să își ducă povara. El le poate spune cuvinte de încurajare, credință și speranță colegilor săi de lucru, îi poate ajuta în purtarea diferitelor poveri, sugerându-le cum să-și îmbunătățească metodele de lucru, dar în niciun caz nu trebuie să îi descurajeze și să-i slăbească, pentru ca dușmanul să nu aibă un avantaj asupra minții lor — un avantaj care, în timp, se va întoarce împotriva lui. — Manuscrisul 29, ianuarie 1907, p. 9, 10 (responsabilitatea individuală și unitatea creștină).

Nu criticați și nu condamnați. — Nu ar trebui nici măcar să îi îngădui să gândești cu răutate despre ei, cu atât mai puțin să te așezi pe scaunul judecății și să îi critici sau să îi condamni pe frații tăi când tu însuși ai putea fi, în multe aspecte, mult mai vrednic de critică decât ei. Lucrarea ta va fi supusă verificării lui Dumnezeu. — Scrisoarea 21, 14 octombrie 1888, p. 10,11 (către fratele Butler).

Spiritul de autoritate. — În diferitele noastre chemări trebuie să existe dependență reciprocă pentru ajutor. Nu ar trebui să fie manifestat un spirit de autoritate, nici chiar de către președintele unei Conferințe, pentru că poziția nu-l schimbă pe om într-o ființă infailibilă. Orice lucrător căruia i-a fost încredințată administrarea unei Conferințe trebuie să lucreze așa cum a lucrat Hristos, purtând jugul Său și învățând de la El blândețea și smerenia.

Spiritul și comportamentul unui președinte de Conferință, în cuvânt și în faptă, dezvăluie dacă el conștientizează slăbiciunea și dependența sa de Dumnezeu sau dacă el crede că poziția sa de influență îi oferă o înțelepciune superioară. Dacă Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, dacă el conștientizează valoarea sufletelor, dacă apreciază fiecare frântură de ajutor pe care Domnul a găsit cu cale să i-o dea unui împreună-lucrător cu El, atunci cel în cauză va fi în stare să lege inimă de inimă prin dragostea lui Hristos manifestată în slujirea sa. El va rosti cuvinte de mângâiere către cei bolnavi și îndurerați. Dacă nu cultivă un spirit dominator, ci Îl va purta în minte întotdeauna pe Cel ce este Stăpânul Său, adică pe Hristos, atunci el va putea să le ofere sfat celor neexperimentați,

încurajându-i să devină mâna dreaptă a lui Dumnezeu. — Scrisoarea 10, 8 ianuarie 1903, p. 3, 4 (către E. R. Palmer și A. G. Daniells).

Personalitatea omului așa cum este ea dată de Dumnezeu. — Puterea omenească ce a ajuns să se manifeste în rândurile noastre nu este una aprobată de Cuvânt. Satana s-a furișat înăuntru pentru a-i face pe oameni să depindă de alți oameni și să facă din brațul de carne ajutorul lor. Sunt instruită să spun: Rupeți orice jug croit de invenția omenească și ascultați vocea lui Hristos: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”

Omul care crede că, prin funcția de președinte al Conferinței, își poate asuma responsabilitatea de a le spune colegilor săi de lucru care este datoria lor face o lucrare greșită. Influența lui va fi aceea de a distruge personalitatea omului, așa cum este ea dată de Dumnezeu, și-l va pune pe om sub jurisdicție omenească. O astfel de administrare pune temelia necredinței. Oamenii care-i învață pe colegii lor să caute călăuzire la oameni îi învață de fapt că, atunci când se duc la Domnul pentru sfat și călăuzire de la Duhul Sfânt cu privire la datoria lor, ei nu trebuie să urmeze sfatul până nu se consultă cu anumiți oameni, pentru a ști dacă aceasta este ceea ce trebuie ei să facă. Astfel, se dezvoltă o formă de sclavie, care nu îi va aduce decât slăbiciune și ineficiență bisericii lui Dumnezeu.

Cei ce scriu astfel de capitole nefericite în experiențele lucrării noastre și acceptă cu bunăvoință ideea că lor le-a fost dată stăpânirea

asupra conștiințelor oamenilor trebuie să înțeleagă că au făcut o greșeală gravă. Postul pe care îl dețin nu a fost niciodată menit să fie unul care să le ofere acea responsabilitate pe care ei au crezut că le-o oferă. Semnalul de alarmă este tras acum împotriva acestui rău. Niciodată, niciodată, oamenii să nu consimtă să ocupe o poziție în care numai Dumnezeu ar trebui să Se afle. — Scrisoarea 344, 1 octombrie 1907, p. 3 (către A. G. Daniells, G. A. Irwin și W. W. Prescott).

Acest tip de administrare trebuie schimbat. — Oare v-a sfătuit Domnul să găsiți diferite mijloace prin care să lucrați și să controlați mințile oamenilor? Nu, vă spun eu, nu. Cazul fratelui Littlejohn a fost gestionat într-un mod ciudat. El m-a solicitat să pun lucrurile în ordine, dar nu am făcut nimic în sensul acesta. Nu era timpul. Modul în care l-ați abordat și felul în care l-ați tratat au fost cu totul greșite. El poartă semnătura celui ce este dușmanul sufletelor. Modul în care l-ați tratat pe Frank Belden în lucrarea sa nu a fost nici el corect. Este un foc străin, nu este focul aprins de Domnul. Acest tip de administrare trebuie să înceteze, altfel Domnul va lucra într-un mod care nu va fi pe placul celor ce au făcut o astfel de lucrare. Acești oameni nu au fost corecți, au nevoie de o conducere competentă, însă cei ce au încercat să conducă trebuie să fie ei înșiși conduși de alții.

Oare planurile voastre cu privire la cartea Gospel Primer 1 au primit aprobarea lui Dumnezeu? Nu. Principiile pe baza cărora ați lucrat au fost greșite. Slujirea individuală trebuie adusă lui Dumnezeu, și nu controlată de un om sau de un grup anume de

oameni. Au fost făcute mișcări al căror efect va fi unul major. Un exemplu a fost dat de oamenii care slujesc acolo unde nu le este locul, și acest lucru s-a dovedit ca aluatul în Conferințele voastre. Președinții de Conferințe sunt îmbibați de un spirit de a domina, de a le cere oamenilor să se supună judecăților lor, iar dacă se confruntă cu un refuz, modul lor de a-i aborda pe cei ce au altă opinie e de așa natură, încât umple cerul de indignare.

Cum ar putea Dumnezeu să determine bisericile să-și dea mijloacele lor câștigate din greu în administrarea unor oameni care sunt autosuficienți, egoiști și atât de aroganți și importanți, încât mânia lui Dumnezeu este asupra lor? Instituțiile noastre au nevoie de curățire așa cum a avut Templul atunci când Hristos a fost pe pământ. Omul dictează asupra conștiinței altor oameni, omul dictează altor oameni ca și cum ar fi Dumnezeu. Peste tot în câmp, acest spirit dospește inimile cu aceleași scopuri înguste și egoiste. O reacție trebuie să apară și cine va pune atunci lucrurile în ordine? Isus spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” — Scrisoarea 65, 19 iunie 1895, p. 7, 8.

Președintele fixează standardul. — Când vorbești despre postul tău, precizezi că este acela de președinte al Conferinței Generale, ca și cum aceasta ți-ar justifica modul de acțiune pe care tu l-ai văzut ca fiind cu totul corect, dar care, din lumina pe care Domnul mi-a dat-o, am înțeles că este greșit în anumite aspecte. Te îndemn ca tocmai acest fapt, și anume că ocupi o poziție de responsabilitate, să fie un motiv pentru care ar trebui să manifesti întotdeauna și în toate

circumstanțele un spirit îndurător, plin de bunătate, ca al lui Hristos. Frații tăi din lucrarea pastorală care te respectă pe tine și poziția ta vor fi foarte dispuși să-ți urmeze exemplul în astfel de situații. Tu trebuie să fii pentru frații tăi un exemplu vrednic de a fi urmat. Cuvintele tale, spiritul tău, comportamentul tău, chiar maniera în care îți tratezi frații reprezintă semințe sădite pentru bine sau pentru rău. Este atât privilegiul, cât și datoria ta, în special prin poziția ta de încredere, să ai aceeași gândire cu Dumnezeu. Atunci vei fi puternic în tăria Sa și smerit și blând ca un copilăș.

Ține-te strâns de Biblie, pentru că adevărurile ei sacre pot curăți, înnobila și sfinți sufletul. Trebuie să susții adevărul și să îl promovezi așa cum este el în Isus, altfel nu are nicio valoare pentru tine. În lumina adevărului lui Dumnezeu, lasă ca opiniile și ideile omenești să apară așa cum sunt ele văzute de Dumnezeu — ca nebunie. Niciun om să nu creadă că poziția sa de președinte al Conferinței Generale sau al unei Conferințe îi conferă o putere opresivă asupra conștiințelor altora, nici chiar în cel mai mic grad, pentru că Dumnezeu nu va aproba nimic de acest fel. Cel care are răspundere trebuie să respecte drepturile tuturor, cu atât mai mult pentru că este într-o poziție în care alții îl vor lua ca model de urmat.

Având cele mai sacre obligații, poziția ta te obligă să fii foarte atent la ce fel de spirit manifesti față de frații tăi. Și ei au, asemenea ție, o parte în lucrarea lui Dumnezeu. Oare nu-i va învăța Dumnezeu și nu-i va călăuzi ca și pe tine? Nu ar trebui nici măcar să îți îngădui să gândești cu răutate despre ei, cu atât mai puțin să te așezi pe scaunul judecății și să îi critici sau să îi condamni pe frații tăi când

tu însuși ai putea fi, în multe aspecte, mult mai vrednic de critică decât ei. Lucrarea ta va fi supusă verificării lui Dumnezeu. — Buletinul 21, 14 octombrie 1888, p. 10, 11 (către fr. Butler).

Capitolul 15

Spiritul dictatorial

Rezultatele spiritului de dominare. — Principiile sfinte pe care le-a dat Dumnezeu sunt reprezentate de focul sfânt, însă un foc obișnuit a fost folosit în locul celui sfânt. Au fost introduse într-un mod subtil planuri contrare adevărului și neprihănirii, motivate de faptul că asta trebuie făcută și cealaltă trebuie făcută, deoarece sunt pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Însă planurile omenești sunt cele care duc la opresiune, nedreptate și răutate. Cauza lui Dumnezeu trebuie să fie eliberată de orice urmă de nedreptate. Ea nu poate avea parte de niciun avantaj prin jefuirea membrilor familiei lui Dumnezeu de individualitatea sau de drepturile lor. Toate aceste practici sunt urâte de Dumnezeu. (...)

Puterea stăpânitoare care s-a dezvoltat, ca și cum pozițiile deținute i-ar face pe oameni dumnezei, mă face să mă tem, și acesta este un motiv de îngrijorare. Ea este un blestem, indiferent cine și unde o manifestă. Această domnie peste moștenirea lui Dumnezeu va da naștere unui așa dezgust față de jurisdicția omenească, încât va duce la apariția unei stări de nesupunere. Oamenii vor înțelege că cei aflați în poziții de responsabilitate nu pot fi persoane de încredere pentru modelarea și croirea minții și caracterului altor persoane. Rezultatul va fi o pierdere a încrederii chiar în modul în care conduc cei mai credincioși oameni. (...)

Spiritul de dominare se extinde la președinții Conferințelor noastre. Dacă un om este încântat de manifestarea puterilor sale și caută să exercite stăpânire peste frații săi, simțind că este investit cu o autoritate care face din voința sa o putere stăpânitoare, atunci cea mai bună și singura soluție sigură este aceea de a-l înlătura, altfel se va face un rău mai mare. El își va pierde sufletul și va pune în pericol și sufletele altora. „Voi toți sunteți frați.”

Această dispoziție de a domni peste moștenirea lui Dumnezeu va da naștere la o reacție, dacă oamenii nu-și schimbă comportamentul. Cei ce se află în poziții de autoritate ar trebui să manifeste duhul lui Hristos. Ei ar trebui să acționeze așa cum El ar acționa, în fiecare dintre cazurile care solicită atenția. Ei ar trebui să acționeze conștienți de prezența Duhului Sfânt asupra lor. Poziția ocupată de un om nu-l face cu o iotă sau cu o frântură mai mare în ochii lui Dumnezeu. El apreciază numai caracterul. — Scrisoarea 55, 19 septembrie 1895 (către O. A. Olsen).

Cum se împotmolesc roțile lucrării. — Dacă ar fi posibil, dușmanul ar împotmoli roțile lucrării pentru a împiedica adevărurile Evangheliei să se răspândească. Având acest obiectiv, el îi determină pe oameni să simtă că este privilegiul lor acela de a controla conștiința semenilor lor conform propriilor idei pervertite. Ei Îl îndepărtează pe Duhul Sfânt din consiliile lor și apoi, sub puterea și în numele Conferinței Generale, inventează reguli prin care îi obligă pe oameni să se lase conduși de propriile idei, și nu de Duhul Sfânt. (...)

Este nevoie de educație cu privire la drepturile și îndatoririle celor cu poziții de autoritate care au domnit peste moștenirea lui Dumnezeu. Când este pus într-o poziție de încredere un om care nu știe ce fel de spirit ar trebui să exercite atunci când intră în contact cu mintea oamenilor, el are nevoie să învețe principiile de bază cu privire la autoritatea avută asupra semenilor săi. Principiile dreptății trebuie aduse în inimă și apoi țesute în urzeala și croiala caracterului. — Scrisoarea 83, 22 mai 1896 (către O. A. Olsen).

Satana îi atacă în mod susținut pe cei din poziții de responsabilitate. — Dacă vă uitați cu atenție la fiecare direcție amintită de Domnul când a vorbit despre armura creștină, veți păși înaintea Lui cu multă calmitate și veți lucra discret. Nu veți duce cu voi niciun jug pentru a-i lega pe oameni de planurile voastre și nici nu veți încerca să faceți din lucrătorii Domnului supușii vreunei minți limitate. Lucrătorii Lui nu vor fi controlați prin regulile și preceptele omenești. Niciun om să nu fie pus într-o poziție în care să stăpânească asupra moștenirii lui Dumnezeu, pentru că aceasta va pune în pericol deopotrivă sufletul celui care conduce și sufletele celor care sunt sub conducerea lui. — Manuscrisul 140, 6 noiembrie 1902 (principii pentru călăuzirea oamenilor aflați în poziții de responsabilitate).

Să nu se regăsească un spirit poruncitor. — Nu ar trebui să existe un spirit poruncitor între slujitorii Domnului. Nu ar trebui să fie puse juguri pe gâtul celor ce reprezintă moștenirea lui Dumnezeu răscumpărată cu sânge. Orice jug ar trebui să fie zdrobit. Oamenii sunt mult mai prețioși în ochii lui Dumnezeu decât poate estima

mintea omenească. Hristos le înțelege valoarea, pentru că El S-a sacrificat pentru răscumpărarea lor. Noi suntem proprietatea Lui, răscumpești prin sângele vieții Lui. Nu vă semnați supunerea față de nicio stăpânire sau putere omenească. „Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:19,20) — Manuscrisul 140, 6 noiembrie 1902 (principii pentru călăuzirea oamenilor aflați în poziții de responsabilitate).

Ideile înalte cu privire la poziția deținută sunt periculoase. — Uneori, un om care a fost pus într-o poziție de responsabilitate în calitate de conducător își formează ideea că are o poziție de autoritate supremă și că toți frații lui, înainte de a face pași mai departe, trebuie să vină să-i ceară permisiunea de a face lucrurile pe care simt că ar trebui să le facă. Un asemenea om se află într-o situație periculoasă. El nu mai are imaginea lucrării unui adevărat conducător în poporul lui Dumnezeu. În loc de a fi un sfătuitor înțelept, el își asumă prerogativele unui conducător sever. Dumnezeu este dezonorat de orice manifestare de acest fel a autorității și a înălțării de sine. Niciun om care se bazează pe propria putere nu trebuie să fie vreodată minte și judecată pentru un alt om pe care Domnul îl folosește în lucrarea Sa. Nimeni să nu stabilească reguli și regulamente omenești pentru a stăpâni în mod arbitrar asupra tovarășilor lui de lucrare, care au o experiență vie cu privire la adevăr. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 491.

Conducere, nu stăpânire. — Niciun om să nu ajungă să se vadă drept stăpânitor, domnitor peste frații săi, pentru a acționa apoi

conform impulsurilor sale. Vocea și influența niciunui om nu ar trebui să ajungă vreodată să fie o putere de control. (...)

Sunt instruită de Domnul să spun că poziția nu-i dă niciodată har unui om și nu-l face neprihănit. „Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii.” Unii oameni cărora li s-au încredințat poziții de responsabilitate nutresc ideea că poziția este dată pentru preamărirea eului. — *Lucrarea misionară medicală*, p. 164, 165.

Nu pentru a judeca sau a stăpâni. — Este o lucrare periculoasă aceea de a-i investi pe oameni cu autoritatea de a judeca și a stăpâni peste semenii lor. Nici ție și nici unui alt om nu i s-a dat puterea de a controla acțiunile poporului lui Dumnezeu, iar efortul în această direcție ar trebui să nu mai fie continuat. (...) Dumnezeu a fost dezonorat de învățătura care a fost dată în bisericile din California de Sud când au privit spre un om care să le fie conștiință și judecată. Dumnezeu nu a autorizat pe niciun om să exercite o putere stăpânitoare asupra tovarășilor săi de lucrare, iar cei care au permis ca un spirit dictatorial să apară în lucrarea lor de slujbași trebuie să experimenteze puterea transformatoare a lui Dumnezeu în inimile lor. Ei l-au așezat pe om acolo unde ar fi trebuit să fie Dumnezeu. — *Scrisoarea 290*, 29 august 1907, p. 2, 3 (către George W. Reaser).

Președintele de Conferință și autoritatea. — Este o greșeală ca o Conferință să aleagă ca președinte pe cineva care crede că postul său îi va da în mâini putere nelimitată. Domnul m-a instruit să îți spun că nu știi când să folosești autoritatea și când să te abții de la folosirea ei neînțeleaptă. Mai ai multe de învățat înainte de a putea

desfășura cu inteligență lucrarea de președinte de Conferință. Trebuie să nu uiți că în lucrarea lui Dumnezeu există un Director general, ale cărui putere și înțelepciune sunt deasupra minților omenești.

Dumnezeu nu va avea nimic de-a face cu metodele de lucru care le permit oamenilor limitați să stăpânească asupra semenilor lor. El face apel la o schimbare hotărâtă. Vocea poruncitoare nu mai trebuie să fie auzită. Domnul are între lucrătorii Săi oameni ai umilinței și ai înțelepciunii și dintre aceștia ar trebui alese persoane care să conducă lucrarea în temere de Dumnezeu.

Ar fi bine dacă fratele Cottrell și cel puțin încă un alt lucrător cu experiență vastă ar fi chemați pentru a se consulta și a evalua planurile tale care influențează lucrarea medicală. Domnul dorește ca slujitorii Săi să poarte responsabilitățile Conferinței într-un spirit de umilință și dependență de El. — Scrisoarea 290, 29 august 1907, p. 2, 3 (către George W. Reaser).

Planurile prin care oamenii sunt oprimați nu au aprobarea lui Dumnezeu. — Dumnezeu nu va aproba niciun plan prin care un om să-i stăpânească sau să-i oprime pe semenii lui, nici în cel mai mic grad. Singura speranță pentru omul căzut este să privească la Isus și să-L primească drept unic Mântuitor. Îndată ce un om începe să facă reguli de fier pentru alții, îndată ce începe să-i subjuge și să-i dirijeze pe alții după propria minte, el Îl dezonorează pe Dumnezeu și își pune în pericol atât propriul suflet, cât și pe cel al fraților săi. Păcătosul poate găsi speranță și neprihănire numai în Dumnezeu și

nicio faptură umană nu rămâne în neprihănire dacă nu are credință în Dumnezeu și nu păstrează o legătură vie cu El. O floare de pe câmp trebuie să-și aibă rădăcinile în pământ. Ea are nevoie de aer, de rouă, de ploaie și de lumina soarelui. Va înflori doar dacă beneficiază de aceste condiții și toate acestea vin de la Dumnezeu. Tot așa este și cu oamenii. Noi primim de la Dumnezeu cele necesare vieții spirituale. Suntem avertizați să nu ne încredem în oameni și să nu ne bazăm pe puterea omenească. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 366, 367.

Președintele de Conferință. — Iar și iar repet avertizarea: Niciodată nu puneți ca președinte de Conferință un om care crede că o astfel de poziție îi va da putere să dicteze și să controleze conștiințele altora. Este un lucru natural ca omul să aibă o înaltă apreciere de sine. Vechile obiceiuri se luptă pentru supremație, dar omul care ocupă o poziție de încredere nu trebuie să se slăvească pe sine însuși.

Lucrătorul care în fiecare zi își supune voința voinței lui Hristos va fi educat să se ferească de o astfel de concepție. El va pune în practică virtuțile caracterului lui Hristos în toată smerenia și blândețea inimii, ceea ce le va aduce prețioasa libertate a copiilor lui Dumnezeu tuturor acelorora cărora lucrarea lui ar trebui să le aducă beneficii. Ei vor fi liberi să manifeste harul care li s-a acordat pentru a înțelege prețioasele privilegii pe care sfinții le au ca membri ai trupului lui Hristos.

Cel căruia i-au fost încredințate responsabilități sfinte ar trebui

să manifeste întotdeauna blândețea și înțelepciunea lui Hristos, pentru că astfel el devine un reprezentant al caracterului și al metodelor lui Hristos. Niciodată nu ar trebui să uzurpe autoritatea, să poruncească sau să amenințe spunând: „Dacă nu faci cum îți spun eu, nu vei primi nicio plată de la Conferință.” Un om care spune astfel de cuvinte nu-și are locul în postul de președinte al Conferinței. El va face din oameni robi ai judecății sale. — Scrisoarea 416, 30 decembrie 1907, p. 5, 6 (către A. G. Daniells și W. C. White).

Înlăturați-l pe cel care este dictator. — Spiritul de dominare se extinde la președinții Conferințelor noastre. Dacă un om este încântat de manifestarea puterilor sale și caută să exercite stăpânire peste frații săi, simțind că este investit cu o autoritate care face din voința sa o putere stăpânitoare, atunci cea mai bună și singura soluție sigură este aceea de a-l înlătura, altfel se va face un rău mai mare, el își va pierde sufletul și va pune în pericol și sufletele altora. „Voi toți sunteți frați.” Această dispoziție de a domni peste moștenirea lui Dumnezeu va da naștere la o reacție, dacă oamenii nu-și schimbă comportamentul. Cei ce se află în poziții de autoritate ar trebui să manifeste duhul lui Hristos. Ei ar trebui să acționeze așa cum El ar acționa în fiecare dintre cazurile care solicită atenția. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 362.

Capitolul 16

Controlul asupra minții oamenilor

Descoperiți dragostea lui Dumnezeu. — Nu ar trebui să luptăm pentru a modela oamenii după propriile noastre idei, înclinații și practici. Prin vieți neegoiste, consacrate, prin puterea Duhului Sfânt care să lucreze în mințile noastre, noi trebuie să descoperim nu propriile căi și voințe, ci puterea dragostei Celui care S-a dat pe Sine pentru a ne duce de la propriile trăsături de caracter spre desăvârșirea caracterului lui Hristos. El a murit pentru ca noi să cultivăm atributele caracterului Său și pentru a înălța, a curăți și a desfăta inimile și viețile altora. — Scrisoarea 2, 17 martie 1898, p. 1, 2 (către cei din conducerea bisericilor noastre).

Sensibili și plini de compasiune. — Sunt oameni mult mai buni, mult mai capabili să lucreze pământul decât să se ocupe cu mințile oamenilor. Ei nu sunt sensibili și le lipsește compasiunea. Cei ce fac cel mai bun și cel mai înalt serviciu în slujba lui Isus Hristos trebuie să copieze Modelul în toate acțiunile lor administrative și în lucrurile spirituale. Dumnezeu nu vede cum vede omul, iar rezultatul acestei împietririi a inimii unuia față de altul este o ofensă la adresa Lui și o dezonorare a Numelui Său sfânt. — Scrisoarea 16d, 7 mai 1892, p. 3 (către fratele Haskell).

Modelarea minții altor oameni. — Cât de mult mă doare inima când văd președinți de Conferințe care își asumă sarcina de a-i

selecta pe cei pe care cred că pot să-i formeze pentru a lucra cu ei în câmp! Acești președinți îi aleg pe cei care nu se deosebesc de ei înșiși și care vor lucra ca niște simple mașinării. Niciun președinte nu are vreun drept să facă acest lucru. Îngăduiți-le altora să alcătuiască planuri și, dacă ei dau greș în unele lucruri, nu considerați că aceasta este o dovadă că nu sunt capabili să gândească. Frații noștri aflați în pozițiile de cea mai înaltă răspundere au avut nevoie de o disciplină îndelungată pentru a învăța cum să-și folosească judecata. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 304.

Dumnezeu dorește ca și alții să fie învățați. — Ideea că mintea și judecata unui singur om pot gestiona chestiuni importante, și astfel să fie văzute ca o voce pentru popor, este un mare rău și îl pune în pericol, așa cum a mai făcut-o, pe cel ce se află într-o poziție de responsabilitate, dar și pe cei ce cooperează cu el. Dumnezeu nu i-a dat niciunui om toată înțelepciunea și, odată cu el, nici nu va pieri toată înțelepciunea. Cei aflați în poziții de încredere ar trebui, cu modestie, să privească opiniile altora ca fiind vrednice de respect sau corecte așa cum sunt și ale lor. Ei ar trebui să își aducă aminte că Dumnezeu i-a făcut pe alți oameni la fel de valoroși precum sunt ei și că Dumnezeu dorește să îi învețe și să îi călăuzească pe acești oameni. — Manuscrisul 55, 3 iunie 1897 (dezvoltarea lucrătorilor).

Dați-le credit și altora. — Mi-a fost arătat că există o practică de care cei aflați în poziții de responsabilitate ar trebui să se ferească, pentru că este în detrimentul lucrării lui Dumnezeu. Oamenii aflați în poziții înalte nu ar trebui să domnească peste

moștenirea lui Dumnezeu și să poruncească peste tot ce este în jurul lor. Prea mulți au prescris trasee ale lucrării pe care le-ar vrea urmate de ceilalți. Lucrătorii au încercat să urmeze calea aceasta cu o credință oarbă, fără să își pună la lucru propria judecată cu privire la lucrurile pe care le aveau în mână. Ei ar fi urmat direcțiile trasate de directori, indiferent dacă aceștia erau prezenți sau nu. Dar, în numele lui Hristos, vă rog ca această lucrare să înceteze. Dați-le oamenilor o șansă să-și exercite judecata individuală.

Oamenii care ascultă de conducerea altora și care sunt dispuși ca alții să gândească pentru ei sunt nepotriviți pentru a fi investiți cu responsabilitate. Conducătorii noștri sunt deficitari la acest capitol. Dumnezeu nu le-a dat unora mai aleși toată puterea creierului din lumea aceasta. Oamenii din poziții de responsabilitate ar trebui să le dea credit și altora cu privire la rațiune, judecată și prevedere și să-i vadă ca pe unii capabili să facă lucrarea ce a fost încredințată mâinilor lor.

Frații noștri din conducere au făcut o mare greșeală trasând toate direcțiile pe care lucrătorii ar trebui să le urmeze, iar aceasta a dus la greșeli, la lipsa unui spirit de purtare de grijă din partea lucrătorilor, pentru că ei s-au bazat pe alții pentru toate planificările lor, în timp ce ei înșiși nu și-au asumat nicio responsabilitate. Dacă oamenii care și-au asumat această responsabilitate ar ieși din rândurile noastre sau ar muri, în ce stare de lucruri s-ar afla instituțiile noastre!

Conducătorii ar trebui să pună responsabilități și asupra altora

și să le permită acestora să plănuiască, să conceapă și să execute, astfel încât să câștige experiență. Spuneți-le un cuvânt de sfătuire, dacă este necesar, dar nu le luați toată lucrarea de teamă că frații ar putea face greșeli. Dumnezeu să aibă milă de lucrarea în care mintea unui singur om și planurile unui singur om sunt urmate fără nicio discuție. Dumnezeu nu ar fi onorat dacă ar exista o astfel de stare de lucruri.

Toți lucrătorii noștri ar trebui să aibă un spațiu în care să-și manifeste propria judecată și înțelepciune. Dumnezeu le-a dat oamenilor talente pe care El le vrea folosite. Le-a dat minte și vrea ca ei să gândească profund, să judece și să planifice ei înșiși, nu să depindă de alții care să gândească și să planifice pentru ei. — Scrisoarea 12, 28 octombrie 1885 (către Butler și Haskell).

Poziția nu implică o autoritate pentru a dicta. — Fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscută. „El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11,12). Textul acesta arată că trebuie să fie diferiți lucrători, diferite instrumente. Fiecare are o lucrare deosebită. Nimănui nu i se cere să se implice în lucrarea altuia și, cu toate că nu e calificat, să încerce să o facă. Dumnezeu i-a dat fiecăruia după puterea lui. Un om poate crede că poziția lui îi dă autoritate să le dicteze altor lucrători, dar lucrurile nu stau așa. Necunoscându-le lucrarea, el ar dezvolta acolo unde ar trebui să restrângă și ar restrânge acolo unde ar trebui să dezvolte, deoarece nu poate vedea decât acea parte a viei, acolo unde lucrează

el. — Mărturii, vol. 8, p. 170, 171.

Capitolul 17

Lucrul în echipă

Fiecare om are locul lui special în slujire. — În anul 1903, i-am scris președintelui unei Conferințe: „Printr-un singur mijloc, Hristos Isus, Dumnezeu a legat în mod misterios toți oamenii laolaltă. Fiecărui om, El i-a stabilit locul său special în slujire. Să fim grabnici în înțelegerea faptului că ar trebui să ne ferim să ne părăsim locul de muncă pentru a interfera cu alte persoane care își fac lucrarea lor, nu tocmai asemănătoare cu a noastră. Niciunui om nu i-a fost desemnată sarcina de a interfera cu lucrarea colegilor săi, încercând să conducă el, pentru că, prin gestul său, ar strica-o. Dumnezeu dă unuia o lucrare diferită de cea pe care i-o dă altuia. — Manuscrisul 29, ianuarie 1907, p. 9, 10 (responsabilitatea individuală și unitatea creștină).

Respectați-vă reciproc. — Fiecare trebuie să stea pe culoarul său și în locul său, făcându-și lucrarea sa. Fiecare dintre voi trebuie să facă înaintea lui Dumnezeu, în aceste ultime zile, o lucrare care este mare, sacră și grandioasă. Fiecare trebuie să își îndeplinească responsabilitățile. Domnul îi pregătește pe toți să-și facă lucrarea încredințată și fiecare trebuie să fie respectat și onorat ca un frate ales de Dumnezeu și prețios în ochii Săi. Nu trebuie să fie ales un singur om căruia să îi fie încredințate toate planurile și metodele, în timp ce alții sunt lăsați deoparte. Dacă se face așa, atunci se vor face greșeli și se vor face mișcări eronate. Se va face mai mult rău decât

bine. Niciunul dintre voi nu trebuie să se teamă de faptul că altul va ocupa un loc mai înalt. Fiecare trebuie să fie tratat fără părtinire și fără ipocrizie.

Nu li s-a dat aceeași sarcină tuturor lucrătorilor și, din acest motiv, trebuie să vă sfătuiți unul cu altul în acea libertate și încredere care ar trebui să existe între lucrătorii Domnului. Cu toții ar trebui să aibă mai puțină încredere în sine și mult mai multă încredere în Cel care este Sfetnic puternic și care cunoaște sfârșitul de la început.

Când vă respectați reciproc, Îl respectați pe Isus Hristos. Nu trebuie să vă uitați la fața omului, pentru că Domnul nu se uită la fața omului între cei aleși. El spune: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” Aceasta este încrederea pe care Domnul ar vrea să o nutriți unul față de altul. Dacă nu veți face mai mult decât ați făcut până acum, nu veți putea umbla și lucra sub conducerea Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu ar vrea să fiți uniți în legăturile fine ale părtășiei. Ca lucrători ai Domnului, trebuie să vă prezentați planurile unul altuia. Aceste planuri trebuie să fie cercetate cu atenție și cu rugăciune, căci Domnul îi va lăsa pe cei ce nu fac așa să se împiedice în presupusa lor înțelepciune și superioritate. (...)

Un om nu ar trebui să creadă că înțelepciunea sa este dincolo de orice greșală. Dumnezeu găsește cea mai mare plăcere în smerenia care îl va conduce să fie slujitorul tuturor, dacă datoria o

va cere.

În timp ce învățați să vă iubiți ca frații, să gândiți de la suflet la suflet, de la inimă la inimă, în mod individual trebuie să vă bazați cu totul pe Dumnezeu. El va fi sprijinul vostru. El nu este încântat atunci când depindeți unul de altul pentru lumină, înțelepciune sau călăuzire. Domnul trebuie să fie înțelepciunea noastră. În mod individual, trebuie să știm că El este sfințirea și răscumpărarea noastră. Spre El trebuie să privim, în El trebuie să ne încredem. El va fi pentru noi un ajutor potrivit la vreme de nevoie.

Indiferent care ar fi datoriile voastre în diferitele zone ale lucrării, aduceți-vă aminte că Dumnezeu este General peste tot și peste toate. Nu ar trebui să renunțați la El pentru a vă face un ajutor din brațul omenesc. Ați fost mult prea înclinați să vă măsurați unii cu alții, să vă comparați între voi, evaluându-vă importanța lucrării voastre. Oare vă veți aminti că estimările voastre pot fi cu totul greșite? Nici poziția și nici rangul nu sunt prețuite de Domnul. El caută să vadă cât de mult apreciați Duhul Stăpânului și cât de mult reflectă lucrarea voastră asemănarea cu Hristos. — Scrisoarea 49, septembrie 1897 (către Daniells, Colcord, Faulkhead, Palmer, Salisbury).

În consilii, alăturați-vă unii altora. — Ca frați care activați în zone unde sunteți mai mult sau mai puțin în legătură unii cu alții, ar trebui să vă alăturați unii altora în consilii, în asocieri, în spirit și în toate lucrările voastre. Nu ar trebui ca unul singur dintre voi să fie făcut consilierul tuturor. — Scrisoarea 49, septembrie 1897

(lucrătorii din instituțiile noastre).

Niciun om să nu controleze totul. — La consfătuiri pentru înaintarea lucrării, niciun om să nu fie o putere care controlează, un glas pentru toți. Metodele și planurile propuse trebuie să fie studiate cu grijă, astfel încât toți frații să poată cântări meritele lor relative și să decidă care anume să fie urmate. Studiind câmpurile la care pare că ne cheamă datoria, e bine să luăm în considerație greutatea care vor fi întâmpinate în aceste câmpuri. — Mărturii, vol. 7, p. 259.

Alăturați-vă unii altora. — Ca frați care activați în zone unde sunteți mai mult sau mai puțin în legătură unii cu alții, ar trebui să vă alăturați unii altora în consilii, în asocieri, în spirit și în toate lucrările voastre. Nu ar trebui ca unul singur dintre voi să fie făcut consilierul tuturor. — Scrisoarea 49, 1897.

Responsabilități împărțite. — Lucrarea lui Dumnezeu nu este încredințată judecății sau opiniei unui singur om, ci este împărțită între cei care sunt găsiți dispuși să lucreze cu dăruire și cu sacrificiu de sine. Astfel, cu toții, conform deprinderilor și capacităților date de Dumnezeu, poartă responsabilitățile pe care El le-a încredințat.

Interesele importante ale unui mare popor au fost încredințate unor oameni ale căror talente îi făceau apți pentru acele responsabilități. Unii au fost aleși pentru a conduce treburile administrative, alții au fost aleși să urmărească problemele spirituale care aveau legătură cu închinarea lui Dumnezeu. Întregul serviciu religios și fiecare ramură a administrării trebuiau să poarte pecetea

Cerului. „Sfințenie Domnului” a fost mottoul lucrătorilor implicați în fiecare departament. A fost privit ca un lucru esențial faptul ca totul să fie desfășurat cu regularitate, corectitudine, credincioșie și coordonare. — Manuscrisul 81, 1900, p. 6 (jurnal, Domnia lui Solomon).

Nicio minte individuală nu trebuie să fie egală cu administrația Conferinței. — Atunci când un lucrător este ales pentru a fi președinte al Conferinței, postul în sine nu îi conferă o putere pe care nu a avut-o înainte.

O poziție înaltă nu îi aduce caracterului virtuți creștine. Omul care crede că mintea sa este capabilă să conceapă planuri pentru toate ramurile lucrării arată, de fapt, o mare lipsă de înțelepciune. Nicio minte umană nu este capabilă să poarte responsabilități multe și variate într-o Conferință care adună mii de oameni și multe ramuri ale lucrării.

Însă un pericol mai mare decât acesta mi-a fost descoperit în sentimentul care a devenit tot mai pregnant între lucrătorii noștri, și anume că pastorii și lucrătorii din câmp ar trebui să depindă de mintea anumitor lucrători din conducere care să le traseze datoria de urmat. Mintea și judecata unui singur om nu trebuie să fie considerate capabile de a controla și a modela o Conferință.

Individul și biserica au fiecare responsabilitatea sa. Dumnezeu i-a dat fiecărui om un talent sau mai multe, pentru a fi folosite și înmulțite. Folosind aceste talente, fiecare își sporește capacitatea de

a sluji. — Scrisoarea 340, 3 octombrie 1907, p. 1, 2 (lucrătorii din California de Sud).

Respingeți ideea de a deveni mari conducători. — Cei care acceptă avertizările și recomandările primite vor umbla pe căi sigure. Nimeni să nu cedeze dorinței arzătoare de a deveni mare conducător sau dorinței de a plănuși în mod independent atât pentru el însuși, cât și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Vrajmașului îi este ușor să lucreze prin aceia care, deși ei înșiși au nevoie să fie sfătuiți la orice pas, își asumă răspunderea de a fi păzitori ai sufletelor altora, fără să fi învățat umilința lui Hristos. Ei au nevoie de sfatul Aceluia care spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați...”

Pastorii și conducătorii noștri trebuie să înțeleagă necesitatea de a se sfătui cu frații lor care au fost multă vreme în lucrare și au câștigat o experiență profundă în căile Domnului. Înclinația unora de a se limita doar la sine și de a se simți competenți să plănuiască și să lucreze în conformitate cu propria judecată și propriile preferințe îi duce în situații dificile. O asemenea modalitate independentă de a lucra nu este corectă și nu ar trebui să fie urmată. Pastorii și profesorii din Conferințele noastre trebuie să lucreze în unitate cu frații lor care au experiență, cerându-le sfatul și acordând atenție recomandărilor lor. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 501, 502.

Capitolul 18

Delegarea

Puneți responsabilități și asupra altora. — Conducătorii ar trebui să pună responsabilități și asupra altora și să le îngăduie să gândească, să planuiască și să execute, astfel încât să poată câștiga experiență. Dați-le sfaturi când este necesar, dar nu le luați lucrarea doar pentru că voi credeți că ei fac greșeli. Dumnezeu să aibă milă de lucrarea Sa, dacă se va ajunge ca ideile și planurile unui singur om să fie respectate mai presus de orice discuție! El nu ar fi onorat, dacă ar exista o asemenea stare de lucruri. Toți lucrătorii trebuie să aibă posibilitatea de a-și exercita propria judecată și înțelepciune. Dumnezeu le-a dăruit oamenilor talente pe care dorește ca ei să le folosească. El le-a dăruit minte și așteaptă ca ei să gândească singuri, să-și alcătuiască propriile planuri, nu să depindă de alții care să gândească în locul lor.

Consider că deja v-am prezentat acest subiect de multe ori, dar nu văd nicio schimbare în modul vostru de a lucra. Vrem ca fiecare om responsabil să pună responsabilități și asupra altora. Puneți-i pe alții să îndeplinească lucrări care le vor cere să alcătuiască planuri și să-și folosească judecata. Nu-i învățați să depindă de judecata voastră. Tinerii trebuie să fie educați pentru a ajunge niște oameni care gândesc. Frații mei, să nu credeți nicio clipă că opinia voastră este desăvârșită, că toți cei care lucrează alături de voi trebuie să fie umbrele voastre, trebuie să fie ecoul cuvintelor voastre, să repete

ideile voastre și să execute planurile voastre. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 302, 303.

Priviți la Dumnezeu, nu la om. — Am avut o discuție prelungită cu fr. Bell. I-am spus multe lucruri. Am încercat să-i prezint ocaziile în care fiecare dintre oamenii noștri din conducere a făcut greșeli și a împiedicat lucrarea pe care cu toții erau atât de doritori să o vadă avansând. Fiecare dintre ei a crezut că el este cel care trebuie să poarte toate responsabilitățile; s-au întins pe prea multe planuri și au eșuat în a-i educa și pe alții să gândească, să treacă la acțiune, să se îngrijească, să ridice poveri, și aceasta pentru că nu le-au dat nicio șansă.

I-am spus fratelui Bell că nu acesta este planul lui Dumnezeu. El însuși a făcut la fel și și-a atras asupra lui o sumedenie de poveri pe care nu are puterea de a le purta și nici nu are capacitatea de a face dreptate în vreuna dintre ele. Dumnezeu i-a dat fiecărui om lucrarea sa, conform puterilor fiecăruia, iar atunci când un om a nutrit ideea că el trebuie să-și asume toate responsabilitățile, crezând că poate face desăvârșit lucrarea altuia, atunci cel în cauză a păcătuțit împotriva lui însuși și împotriva fraților lui. El i-a învățat pe oameni să se uite la sine, să aștepte ca totul să vină prin el, fără a fi educați să privească spre Dumnezeu sau să aștepte ca El să facă mari lucrări pentru ei. Aceștia au depins de alții și s-au încrezut în alții, în loc să se încreadă în Dumnezeul cel viu, de aceea mulți nu au experiența pe care ar fi putut s-o aibă și care i-ar fi făcut lucrători eficienți. — Scrisoarea 24, 23 august 1883, p. 1, 2 (către Willie și Mary White).

Lăsați-i și pe alții să poarte responsabilități. — Sunt îndurerată când văd continua voastră activitate obositoare. Faceți-i și pe alții să lucreze, și atunci veți munci mult mai puțin. Dumnezeu nu vă vrea jertfiți nici pe tine, nici pe fr. Haskell. Ce vrea El este să lucrați mai puțin și să faceți planuri mai bune, în bun spirit administrativ. Vor fi vremuri când eforturile voastre deosebite vor fi necesare, dar protestez împotriva asumării unei munci atât de mari. Dumnezeu nu v-o cere și voi nu ar trebui să o faceți. Oare veți lua aminte la acest sfat? Oare îi veți lăsa și pe alții să poarte responsabilități, chiar dacă fac gafe — în timp ce voi veți rămâne în viață și le veți arăta cum să lucreze?

Mi-a fost arătat că tu și fr. Haskell ar trebui, la vârsta voastră 2, să puneți poveri asupra altora. Mergeți la mai puține adunări de tabără, vorbiți mai puțin, lucrați mai puțin la acele tabere unde participați, iar aceasta îi va forța pe alții să iasă în față și să câștige o experiență care le va fi esențială. Pentru a reuși acest lucru, trebuie ca voi să faceți mai puțin și alții să facă mai mult. Vrem să avem mai departe ajutorul tuturor brațelor cu vechime, iar lucrarea, după cum mi-a fost arătat, va crește din ce în ce mai mult în dimensiune și importanță. Avem nevoie de consilierea acestor oameni experimentați. Nu putem să renunțăm la ei. Aceasta nu este vocea sorei White, ci este un mesaj pentru voi de la Dumnezeu. Oare veți lua amândoi aminte la el? Veți fi mai prudenți? Veți deveni administratori și veți lucra mai puțin? — B-117-1886, 25 iunie 1886, p. 6 (către fr. Butler).

Pericolul înălțării de sine. — Fratele meu, mă interesează

profund situația ta, altfel nu ți-aș fi scris așa cum am făcut-o. Dar vreau să fiu cinstită cu mine însămi. Spun lucrurile așa cum sunt și, chiar dacă aș dori ca cei de la sanatoriu să fie într-o perfectă unire, nu aș vrea ca această unire să aibă acel caracter și acea calitate date de situația în care tu ești mintea și rațiunea fiecăruia dintre ei, iar ei consideră că orice propunere, plan, cuvânt sau acțiune din partea ta va fi fără greșală. Biruința vine prin marele număr de sfinți. Dumnezeu nu ar vrea ca mai multe minți să fie umbra minții unui singur om. Dumnezeu le-a dat oamenilor creier pentru a-l folosi, intelect pentru a fi dezvoltat și pus la lucru spre slava Lui; El va fi Acela care va modela, va controla și va croi mintea oamenilor după voia Sa. Oamenii sunt doar oameni, indiferent care ar fi lucrarea lor. Cu cât poziția sa implică mai multă responsabilitate, cu atât este mai important ca cel ce o ocupă să nu primească mai multă laudă și înălțare decât este necesar pentru binele lui. De fapt, oamenii sunt ruinați prin lauda și cinstea care li se dau ca și cum ar fi infailibili. Deși este normal ca respectul cuvenit să fie acordat celui căruia Dumnezeu i-a încredințat mai multe talente decât cele obișnuite, acel om astfel înzestrat ar trebui să umble mai smerit și mai aproape de Dumnezeu cu fiecare pas făcut. Toată influența pe care i-o dau aceste capacități îl vor face mai bun, mai sfânt, mai smerit și mai blând cu inima sau îl vor face să creadă, așa cum au crezut unii, că el nu este un om obișnuit, că poate face lucruri pe care alții nu le pot face și nu va păcătui. Aceasta este o greșală des întâlnită, dar este una distrugătoare. Acel om trebuie să învețe zilnic lecții importante de la cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut vreodată lumea. Hristos trebuie să locuiască în inima omului, așa cum sângele trebuie să fie în trup pentru a duce întregului organism puterea de

viață. Nu-mi ajung cuvintele să spun cât de urgentă e această problemă, cât de mult aș vrea să ți-o subliniez pentru a nu ajunge să te încrezi în tine însuși. — Scrisoarea 7, 26 aprilie 1886 (către J. H. Kellogg).

Datoria de a-i educa pe alții. — Deși ar putea să îți pară greu să te detașezi de răspunderile pe care alții nu și le pot asuma, este datoria ta să îi instruiști și pe alții să preia acele poziții de responsabilitate, astfel încât, dacă ai vrea să iei o pauză pentru o schimbare sau pentru odihnă — lucruri la care ai dreptul —, să o poți face. Cred că tu și soția ta ar trebui să faceți o vizită în California. Din nou ai lucrat intens și sub o mare presiune. Dumnezeu ți-a cruțat viața, dar nu ești nemuritor și s-ar putea să mori, așa cum au făcut-o și alții înaintea ta care au trăit doi ani într-unul singur.

Timp de ani de zile problemele sanatoriului mi-au fost prezentate și mi-a fost arătat că ți-ai luat prea multe poveri, spre paguba ta, și, făcând astfel, i-ai privat pe alții de a câștiga experiență. Cei ce sunt în preajma ta la sanatoriu sunt gata să-și dea acordul în orice mișcare ai face, în orice propunere ai face, spunând „da”, dar fără a-și folosi propria judecată și fără a-și pune mintea la lucru într-o gândire profundă, pentru a avea opinii sănătoase și idei clare, nu doar împrumutate, ci propriile opinii și idei. Oamenii aflați în poziții de responsabilitate s-au calificat în direcția aceasta prin același proces prin care tu și alții ați trecut pentru a fi potriviți pentru o astfel de lucrare. Acum, dacă nu lași responsabilități și asupra acestor persoane, ele vor face lucrarea, dar nu mai mult decât ca

niște mașinării aflate la dispoziția ta. Capul tău gândește, plănuiește, învârte manivela, pornește motorul, învârte din nou. Acesta este unul dintre motivele pentru care astăzi avem atât de puțini oameni care să gândească; acesta este motivul pentru care cei ce lucrează cu mintea părăsesc rândurile noastre și se duc în mormânt, pentru că trebuie să fie creierul altora. Îți spun deschis, cum i-ar spune o mamă fiului ei: aici ai făcut o greșeală majoră. Nu voi încerca acum să identific fiecare dintre aceste greșeli, dar ai o plăcere pentru supremație — indiferent dacă o vezi sau nu —, plăcere care nu ar mai fi fost nutrită dacă ai fi avut lângă tine oameni care să se dezvolte ca medici folositori, oameni care să se dezvolte constant și pe ajutorul cărora te-ai fi putut baza. Însă tu nu le-ai dat avantajele pe care, dacă ai fi fost în situația lor, le-ai fi pretins în dreptul tău. Ei au avut nevoie să faci pentru ei mai multe decât ai făcut, și situația chiar a cerut-o la acel moment, pentru a-i face desăvârșiți pentru lucrare. Dar tu, indiferent dacă premeditat, cu știință sau nu, i-ai limitat să vină până la un punct, dar nu mai departe. Nu este drept nici pentru ei, nici pentru tine și nu este drept nici pentru sanatoriu să depindă atât de mult de un singur om. Nu așa ar trebui să fie în instituțiile noastre, pentru că nu aceasta este calea lui Dumnezeu. — Scrisoarea 7, 26 aprilie 1886 (către J. H. Kellogg).

Înțelepciune de la Dumnezeu, care să fie împletită cu experiențe zilnice. — Cu harul lui Hristos în suflet, vei putea fi puternic prin Dumnezeu, respingând puterile întunericului. Nicio altă putere în afara adevărului nu te va putea ține tare, având întotdeauna slava lui Dumnezeu înaintea ochilor. Cei ce lucrează alături de tine au responsabilități solemne. Le-ai acordat încredere și

este datoria lor să se bazeze pe Dumnezeu, să privească numai spre slava Lui, prinzându-se cu tărie de brațul Atotputerniciei, fără a se încrede în brațul omenesc. Ar trebui să dea tot ce pot din capacitățile încredințate lor de Dumnezeu, pentru că vor avea de dat socoteală în fața aceluiași Dumnezeu; ei trebuie să se dezvolte constant, să nu se oprească niciodată din progres. În acest sfânt război ar trebui puse la bătaie toate înzestrările pe care le au ca soldați ai lui Isus Hristos. Ar trebui dobândită orice știință despre care apostolul ar spune că este o știință pe drept numită astfel. Orice poate întări sau dezvolta mintea ar trebui să fie cultivat la nivelul maxim al capacității individuale. Dincolo de orice, acesta ar putea fi un privilegiu pentru cei cu care lucrezi. Acum însă doar puțini sunt cei care se ridică la acest nivel și există pericolul să fie amăgiți de propriile realizări. Dacă nu cresc, atunci vor regresa, și tu însuți vei fi amăgit în lipsa înțelepciunii care vine de la Dumnezeu și care ar trebui să fie împletită în experiența zilnică a ta, dar și a lor.

M-am gândit la motivele pentru care nu ai încredințat responsabilități și altor lucrători. Totuși tu nu ai fost atât de mult dezamăgit pe cât a fost de îndurerat și dezamăgit Răscumpărătorul nostru de gafele din lucrarea noastră. Noi I-am arătat atât de puțină credincioșie Celui care ne-a cumpărat cu prețul sângelui Său!

Sunt încântată de fiecare fărâmbă de interes pe care o arăți în cele religioase. Calea de a deveni mare și nobil este aceea de a fi ca Isus, curat, sfânt, nepătat. Onoarea pe care o poți primi din partea oamenilor mari sau a medicilor nu este atât de valoroasă, după părerea mea, ci onoarea primită de la Domnul este de cea mai mare

valoare. Nu vreau să fii aproape biruitor, ci un biruitor deplin, mai mult decât biruitor prin Cel care te-a iubit și Și-a dat viața pentru a te salva de la pierzare. Ai nevoie de o încredere zilnică în Dumnezeu, mai mare, mai multă. Aș vrea să fii cel mai fericit om care va fi în ceruri. Aș vrea să ai pace cu Dumnezeu aici și să ajungi în cer. Trebuie să duci lupta credinței pentru a învinge scepticismul și infidelitatea. — Scrisoarea 7, 26 aprilie 1886 (către J. H. Kellogg).

Sfat adresat unui conducător posesiv. — În timp ce tu ai prea multe de făcut, alții au prea puține. Nu le dai altora oportunitatea de a-și mări eficiența prin experiență practică. Ești dispus să fii ajutat și asistat dacă cei ce te ajută îți vor lăsa ție principala responsabilitate. În special între cei din zona ta, vrei să fii pus deasupra oricăruia dintre ei.

Nu pari a avea capacitatea de a-i educa pe tineri și a le da șansa să facă ceea ce pot cu talentele lor, dacă li s-ar oferi o ocazie pentru a învăța. Aceasta este lucrarea care trebuia făcută și pe care ai lăsat-o nefăcută. Dacă nu ai fi fost egoist, dacă ai fi avut o smerenie și o blândețe asemănătoare cu ale lui Hristos, atunci ai fi învățat cum să-i instruiști pe tineri pentru a fi folositori în slujire. (...)

Nu ai căutat cu răbdare să îi familiarizezi și pe alții cu toate aspectele lucrării. Aceasta s-a întâmplat pentru că îți dorești să fii primul și nu vrei ca alții să cunoască detaliile lucrării sau să devină la fel de eficienți ca tine. Ai mult prea multă încredere de sine, îți supraestimezi propriile capacități. Astăzi ar fi trebuit să ai alături de

tine un număr frumos de lucrători capabili, pe care să-i fi instruit. Însă tu ai făcut lucrurile după concepțiile tale înguste, iar acum ești aproape singur. (...)

Este de datoria ta să-ți schimbi cursul acțiunii. Învață să vezi și să recunoști capacitățile și talentele celorlalți, dincolo de ale tale. Pentru Hristos, nu domni peste moștenirea Lui, ci fă-te un exemplu pentru turmă! Oferă-le altora beneficiile cunoștințelor pe care ți le-a dat Domnul! El ți-a dat această cunoaștere pentru ca tu să o împarți altora. Învață-i pe alții tot ceea ce știi, nu într-o manieră arbitrară, luând în răs greșelile lor sau ridiculizând ignoranța lor, ci într-un spirit de bunăvoință, așezându-te pe tine însuși la picioarele lui Isus ca un ucenic! Ia-i pe tineri la tine acasă, fii instructorul lor, învățându-i așa cum ai învăța elevii la școală! — Scrisoarea 10, 27 octombrie 1894 (către J. O. Corliss).

În lucrarea Sa de astăzi, Domnul ar fi încântat dacă cei ce sunt implicați în vreo ramură a slujirii Sale s-ar feri de tendința de a-și asuma responsabilități pe care nu sunt chemați să le poarte. Unii dintre slujitorii Săi sunt chemați să se ocupe de aspectele administrative ale lucrării Sale de pe acest pământ; alții sunt chemați să se ocupe de aspectele spirituale. Fiecare lucrător trebuie să se străduiască să își facă bine partea, lăsându-i pe alții să poarte de grijă responsabilităților încredințate lor. — Review and Herald, 5 octombrie 1905.

Puneți responsabilități asupra altora. — Consider că deja v-am prezentat acest subiect de multe ori, dar nu văd nicio schimbare în

modul vostru de a lucra. Vrem ca fiecare om responsabil să pună responsabilități și asupra altora. Puneți-i pe alții să îndeplinească lucrări care le vor cere să alcătuiască planuri și să-și folosească judecata. Nu-i învățați să depindă de judecata voastră. Tinerii trebuie să fie educați pentru a ajunge niște oameni care gândesc. Frații mei, să nu credeți nicio clipă că opinia voastră este desăvârșită, că cei care lucrează alături de voi trebuie să fie umbrele voastre, trebuie să fie ecoul cuvintelor voastre, să repete ideile voastre și să execute planurile voastre. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 302, 303.

Nicio autoritate regească în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. — Dumnezeu nu a întemeiat nicio putere regească în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, putere care să controleze întregul corp sau vreo ramură a lucrării. El nu a hotărât ca povara conducerii să stea pe umerii câtorva oameni. Responsabilitățile sunt distribuite către un mare număr de oameni competenți. — Mărturii, vol. 8, p. 236.

Capitolul 19

Luarea deciziilor

Oameni de acțiune. — Lucrarea lui Dumnezeu cere oameni care pot pricepe rapid și pot acționa instantaneu, la timpul potrivit și cu putere. Dacă așteptați să evaluați fiecare dificultate și să cântăriți fiecare situație încurcată cu care vă confrunțați, nu veți reuși decât puțin. Vă veți confrunța la fiecare pas cu dificultăți și obstacole, dar, cu o hotărâre fermă, va trebui să vă decideți să le biruiți, deoarece altfel vă vor birui ele pe voi.

Uneori, în mintea omului par a fi în echilibru diversele căi și scopuri, diferitele moduri de acțiune care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, și tocmai în această situație este necesar cel mai fin discernământ. Dacă ceva trebuie realizat pentru atingerea scopului, atunci trebuie acționat la momentul de aur. Trebuie sesizată cea mai ușoară înclinare a balanței în favoarea uneia dintre alternative și soluționată problema pe loc. Întârzierile prelungite îi oboresc pe îngeri. — Slujitorii Evangheliei, p. 133, 134.

O conducere ezitantă este o conducere slabă. — Uneori este chiar mai scuzabil să fie luată o decizie greșită decât să se continue o atitudine ezitantă, înclinând uneori într-o direcție, iar apoi în alta. Dintr-o asemenea ezitare și îndoială rezultă, uneori, mai multă confuzie și nefericire decât dintr-o acționare prea grăbită.

Mi-a fost arătat că biruințele cele mai răsunătoare și înfrângerile cele mai îngrozitoare au depins de câteva minute. Dumnezeu cere promptitudine în acțiune. Adesea, întârzierile, îndoielile, ezitarea și nehotărârea îi oferă vrăjmașului toate avantajele. — Ibidem.

Acționați rapid, dar cântăriți argumentele. — Dumnezeu i-a dat rațiune fiecărui individ și așteaptă ca lucrătorii Săi să folosească și să-și îmbunătățească acest dar. Președintele unei Conferințe nu trebuie să creadă că judecata lui proprie trebuie să fie judecata tuturor.

În nicio Conferință nu ar trebui să fie votate în grabă propuneri, fără a le acorda fraților timpul necesar pentru a cântări cu atenție toate aspectele problemei. Pentru că președintele Conferinței a sugerat anumite planuri, s-a considerat uneori că nu mai este necesară și consultarea Domnului cu privire la ele. Astfel au fost acceptate propuneri care nu erau în beneficiul spiritual al credincioșilor și care au implicat mult mai mult decât ceea ce părea evident la prima vedere. Astfel de mișcări nu sunt după rânduiala lui Dumnezeu.

Multe, foarte multe chestiuni au fost propuse și votate, chestiuni care implicau cu mult mai mult decât ceea ce se anticipase, cu mult mai mult decât ceea ce votanții ar fi fost dispuși să aprobe dacă ar fi avut timpul pentru a evalua problema sub toate aspectele. — Scrisoarea 340, 1907.

Dumnezeu nu poate folosi un conducător indecis. — Cei ce sunt implicați în vreo ramură a lucrării lui Dumnezeu, în oricare dintre instituțiile noastre, trebuie să aibă o legătură cu Dumnezeu și trebuie să fie hotărâți să facă ceea ce este bine în orice circumstanță, pentru a ști cum ar fi găsiți în ziua judecății. Niciunul dintre cei implicați în lucrarea sfântă a lui Dumnezeu nu poate rămâne pe un teren neutru. Dacă un om este împărțit, nehotărât și nu ia o decizie decât atunci când e sigur că nu are nimic de pierdut, atunci el demonstrează că este un om pe care Dumnezeu nu-l poate folosi. Mulți lucrează în felul acesta. Ei nu au fost puși de Dumnezeu sau au eșuat lamentabil în dispoziția de a se lăsa prelucrați de puterea Duhului Sfânt. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 403.

Capitolul 20

Alegerea personalului

Faceți o atentă selecție a oamenilor. — Cei care activează ca președinți de Conferință trebuie să fie atent selectați. Iar apoi lăsați-i să-și îndeplinească responsabilitățile în maniera cea mai fidelă, zeloasă și în temere de Dumnezeu. Dacă nu sunt calificați să facă lucrarea pe deplin și eficient, nu-i păstrați în acele posturi. — *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 322.

Mare atenție la alegerea oamenilor. — O mare grijă ar trebui manifestată în alegerea oamenilor care ocupă poziții de responsabilitate ca supraveghetori ai bisericilor. Frații mei, nu faceți aceste alegeri orbește, altfel turma lui Dumnezeu va primi un exemplu despre cum să sfâșie și să prăpădească. Cei care poartă responsabilitățile cauzei lui Hristos trebuie să fie oameni ai credinței și ai umilinței. În toate problemele lor cu frații, ei trebuie să acționeze călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Ei trebuie să dea un exemplu de neprihănire. Trebuie să păzească cu sfințenie reputația celor care fac lucrarea lui Dumnezeu. — *Advent Review and Sabbath Herald*, 14 noiembrie 1907.

Președinții să-și selecteze ajutoarele. — Cu ocazia întâlnirii din Jackson, fratele _____ a spus: „Voi prelua postul de președinte al Conferinței Michigan.” Atunci m-am așezat în fața lui și i-am expus cât de simplu și de clar am putut ceea ce așteaptă Domnul de la

oamenii din poziții de responsabilitate. Ei ar trebui să-și aleagă ajutoare. Fratele avea nevoie de un astfel de ajutor alături de el, iar dacă ar fi fost doi sau trei care ar fi putut lucra cu el, iar el nu ar fi lucrat, ci i-ar fi instruit, ar fi fost mai bine, iar ei ar fi fost astfel instruiți pentru lucrare.

Eu am spus: „Ce vom face? Da, vom rămâne aici fără niciun lucrător.” „Ei bine”, a spus el, „așa ar trebui făcut.” Dar nu a mișcat nici măcar un deget și nici nu a urmat direcția arătată; cel puțin eu nu știu de așa ceva. — Manuscrisul 19b, 14 iulie 1890 (metode de lucru și conducere a adunărilor de tabără).

Greșelile nu sunt dovezi ale faptului că omul nu e potrivit. — Cât de mult mă doare inima când văd președinți de Conferințe care își asumă sarcina de a-i selecta pe cei pe care cred că pot să-i formeze pentru a lucra cu ei în câmp! Îi aleg pe cei care nu se deosebesc de ei înșiși și care vor lucra ca niște simple mașinării. Niciun președinte nu are vreun drept să facă acest lucru. Îngăduiți-le altora să alcătuiască planuri și, dacă ei dau greș în unele lucruri, nu considerați că aceasta este o dovadă că nu sunt capabili să gândească. Frații noștri aflați în pozițiile de cea mai înaltă răspundere au avut nevoie de o disciplină îndelungată pentru a învăța cum să-și folosească judecata. În multe lucruri, ei au arătat că lucrarea lor ar fi putut fi mai bună. — Scrisoarea 12, 28 octombrie 1885 (către Butler și Haskell).

Alegeți oameni înțelepți. — De ani de zile, Domnul ne-a instruit să alegem oameni înțelepți — oameni care sunt consacrați

lui Dumnezeu, oameni care cunosc principiile Cerului, oameni care au învățat ce înseamnă să umbli cu Dumnezeu — și să punem asupra lor responsabilitatea de a administra treburile legate de lucrarea noastră. Aceasta este în concordanță cu planul biblic, așa cum este el desfășurat în capitolul 6 al cărții Faptele apostolilor. Trebuie să studiem acest plan, pentru că are aprobarea lui Dumnezeu. Să urmăm Cuvântul. — Review and Herald, 5 octombrie 1905.

Alegeți oameni în care se poate avea încredere. — Dumnezeu îl va învăța pe poporul Său să înainteze cu atenție și să facă o alegere înțeleaptă a oamenilor care nu vor trăda responsabilitățile sfinte. Dacă pe vremea lui Hristos credincioșii au avut nevoie să li se atragă atenția în legătură cu alegerea oamenilor pentru pozițiile de responsabilitate, noi, cei care trăim în aceste vremuri, cu siguranță trebuie să pășim cu o mare atenție. Trebuie să înfățișăm fiecare caz înaintea lui Dumnezeu și, în rugăciune stăruitoare, să-L rugăm să aleagă pentru noi. — Mărturii, vol. 9, p. 264.

Mare grijă la selectarea conducătorilor. — Domnul a avut plăcerea de a-mi prezenta multe lucruri cu privire la chemarea și lucrarea pastorilor noștri, în special a celor ce au fost numiți președinți de Conferințe. O mare grijă ar trebui manifestată în selectarea oamenilor pentru aceste poziții de încredere. Ar trebui să fie înălțate rugăciuni fierbinți pentru iluminare divină. — Slujitorii Evangheliei, p. 413.

Alegeți oameni care au experiența credinței. — Cei care sunt

numiți ca supraveghetori ai turmei ar trebui să fie niște oameni cu o bună reputație, care să dovedească nu numai o cunoaștere a Scripturilor, ci și o experiență în ceea ce privește credința și răbdarea, pentru ca, în smerenie, să-i poată învăța pe cei care se împotrivesc adevărului. Ei ar trebui să fie oameni cu o integritate deplină, iar în domeniul Cuvântului lui Dumnezeu să nu fie niște începători, ci niște cercetători inteligenți, capabili să-i învețe pe alții și să scoată din vistierie lucruri noi și lucruri vechi. Oameni care, în caracter, în vorbire și în comportament, să fie o onoare pentru cauza lui Hristos, învățând calea adevărului, trăind adevărul și crescând până la statura plinătății lui Hristos Isus. Acest fapt presupune dezvoltarea și întărirea fiecărei capacități, pentru ca lucrătorii să poată deveni capabili de a purta responsabilități tot mai mari, pe măsură ce lucrarea se extinde. — Slujitorii Evangheliei, p. 413.

Capitolul 21

Instruirea conducătorilor

Împărțiți responsabilitățile. — Sunt un pic îngrijorată cu privire la tine. Am visat că îmi spuneai unele dintre încercările prin care treci și ți-am răspuns: „Fratele meu, dacă ai avea același spirit pe care l-a avut Moise, ai avea alături de tine lucrători credincioși. Când Moise era foarte împovărat, Domnul i l-a trimis pe Ietro ca sfătuitor și ajutor. Sfatul a fost primit și poverile care veniseră asupra lui au fost împărțite cu alții, în felul acesta obținându-se două lucruri: Moise a fost despovărat și nu și-a pus viața în pericol, iar oamenii au învățat să poarte responsabilități care să-i califice pentru a lucra în poziții de încredere, pentru ca Israel să nu învețe să privească la un om și să se încreadă într-un om și nici să nu creadă că nimeni nu poate face pentru ei nimic, dacă problema nu era adusă înaintea aceluși om. Acum, știu că este greu să renunți la anumite responsabilități și să le dai altora ocazia de a avea avantajele și sfatul cunoștinței tale. Dar, dacă nu se face acest lucru, ei vor avea de mers mai departe cu o conducere stângace, fără instruirea și sfatul pe care au acum privilegiul de a le primi.” — Scrisoarea 64, 1886.

Președintele educă și instruieste. — Prin modul în care tratează lucrurile, președintele unei Conferințe îi va educa pe pastorii aflați sub conducerea lui și împreună vor putea educa bisericile în așa fel încât să nu fie necesar să-i cheme pe pastorii aflați în misiune pentru a rezolva dificultățile și disensiunile din biserică. Dacă slujbașii

Conferinței își vor îndeplini, ca niște ispravnici credincioși, îndatoririle rânduite de Cer, lucrarea din Conferințe nu se va împiedica în dificultățile care vor apărea. Iar dacă vor proceda în acest fel, lucrătorii vor deveni oameni puternici și responsabili, care nu vor da greș și nu vor fi descurajați când se vor afla într-o situație dificilă. — Slujitorii Evangheliei, p. 419.

În ajutorul celor fără experiență. — Sunt instruită să le spun celor cărora Dumnezeu le-a încredințat multe talente: Ajutați-i pe cei fără experiență și nu-i descurajați! Acordați-le încrederea voastră, oferiți-le un sfat părintesc, învățați-i așa cum i-ați învățat pe elevii de la școală! Nu le pândiți greșelile, ci admiteți că au talente nedevelopate și instruiți-i să folosească în mod corect aceste puteri! Educați-i cu toată răbdarea, încurajându-i să meargă mai departe și să facă o lucrare importantă! În loc de a-i ține blocați în rezolvarea unor lucruri de importanță minoră, dați-le ocazia să obțină o experiență prin care să se dezvolte și să ajungă lucrători de încredere. În felul acesta, cauza lui Dumnezeu va avea mult de câștigat.

Cei aflați în poziții de responsabilitate ar trebui să caute să-i familiarizeze și pe alții cu toate aspectele lucrării. În felul acesta vor demonstra faptul că nu caută să fie cei dintâi, ci sunt bucuroși ca și alții să cunoască detaliile și să devină la fel de eficienți ca și ei. Cei care își vor îndeplini această datorie cu credincioșie vor reuși, în timp, să aibă alături de ei un număr mare de lucrători capabili pe care i-au instruit. Dacă vor face ca toate lucrurile să fie conforme concepțiilor lor înguste și egoiste, atunci vor rămâne aproape

singuri. — Advent Review and Sabbath Herald, 1 decembrie 1904.

Conducători care se tem să-i învețe și pe alții. — Dacă cei pe care noi i-am învățat își vor dezvolta în slujirea lor energii și capacități superioare nouă, atunci ar trebui să ne bucurăm de privilegiul avut în lucrarea de educare a acestora. Dar există pericolul ca unii, aflați în poziții de responsabilitate ca profesori sau conducători, să acționeze ca și cum talentele și capacitățile le-au fost oferite numai lor, ca și cum ei sunt cei care trebuie să facă toată lucrarea pentru a se asigura că este făcută așa cum trebuie. Ei vor avea tendința de a găsi greșeli în tot ceea ce nu poartă semnătura lor. Cauza lui Dumnezeu pierde o mulțime de talente, pentru că mulți lucrători, dorind să fie cei dintâi, vor să fie conducători, dar niciodată conduși. Iar atunci când cercetează de aproape și critică tot ceea ce face un altul, sunt în pericolul de a privi ca desăvârșit ceea ce iese din mâna lor. — Advent Review and Sabbath Herald, 1 decembrie 1904.

Recunoașterea talentelor. — Cei ce sunt puși în poziții de responsabilitate ar trebui să simtă că e de datoria lor să recunoască talentele. Ei ar trebui să învețe cum să-i folosească pe oameni și cum să-i sfătuiască. Dacă se fac greșeli, nu ar trebui să se retragă, considerând că e mai ușor să facă ei înșiși lucrarea decât să-i învețe pe alții. Cei ce învață trebuie să fie instruiți cu răbdare, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo. Ar trebui depus orice efort pentru ca, prin învățatură și exemplu, să fie predate metodele corecte.

Mulți dintre cei care au asupra lor responsabilități, care au fost aleși ca președinți de Conferințe, nu au fost selectați datorită desăvârșirii caracterului lor sau pentru cunoștințele lor superioare, ci pentru că Domnul a arătat că, dacă ei vor fi suficient de smeriți pentru a învăța, și nu pentru a se crede gata de absolvire, El îi va învăța calea Sa. — Manuscrisul 55, 3 iunie 1897 (dezvoltarea lucrătorilor).

Capitolul 22

Critica

Cei care îi critică pe alții. — Cei ce se află în poziții de responsabilitate și care sunt cei mai lipsiți de scrupule atunci când e vorba de propria activitate sunt cei care urmăresc cel mai aprig greșelile altora. Nu poziția îl face pe om. Numai printr-o legătură vie cu Dumnezeu este sădit în inimă Duhul Sfânt. Cei care au această legătură sunt cinstiți și credincioși și nu vor trăda încrederea sfântă ce le-a fost acordată. — Scrisoarea 77, 26 august 1898, p. 4 (către fratele și sora Waggoner).

Sădirea semințelor îndoielii și necredinței. — În vremurile trecute, au fost unii care și-au exercitat autoritatea și puterea în lucrare cu ajutorul Duhului Sfânt, devenind împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dar au fost și dintre cei care le-au criticat lucrarea și care au respins mesajul pe care aceștia îl aduceau. La fel este și astăzi. Sunt unii în poziții de responsabilitate care, prin cuvintele și faptele lor, sădesc semințele îndoielii și necredinței. Aceste semințe sunt numite neghină de către Domnul nostru, iar cei ce le sădesc se află sub conducerea îngerilor răi. Ei lucrează atât în taină, cât și la lumina zilei, căutând să contracareze lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o îngerilor cerești ca să o ducă la îndeplinire prin intermediul oamenilor. Toți cei ce fac această lucrare au o privire neclară și strâmbă. Imaginația lor este inspirată de îngerii satanici și văd multe lucruri într-o lumină greșită. Dacă nu se pocăiesc cât mai curând,

asemenea lui Esau, nu vor mai găsi ocazia pocăinței, deși o vor căuta stăruiitor cu lacrimi. — 0-87-1896, 25 august 1896, p. 6 (către O. A. Olsen).

Sufletul este înjosit atunci când e ridiculizat. — Șicanele, ridiculizările, răstălmăcirile pot fi îngăduite numai cu prețul înjosirii propriilor suflete. Folosirea unor astfel de arme nu vă va aduce câștigul unei prețioase biruințe, ci vă vor degrada mintea și vor separa sufletul de Dumnezeu. Lucrurile sfinte sunt coborâte la nivelul celor obișnuite și se dă naștere unei stări de lucruri care-l încântă pe prințul întunericului, dar care-l întristează pe Duhul lui Dumnezeu.

Șicanele și critica pot face ca sufletul să fie la fel de uscat de roua harului precum erau munții din Ghilboa lipsiți de ploaie. Nu se poate avea încredere în judecata unora care-și îngăduie ridiculizarea și răstălmăcirea. Sfatul sau propunerile lor nu pot avea nicio greutate. Trebuie să aveți confirmări divine înainte de a face mișcări hotărâte care să dea un profil lucrării cauzei lui Dumnezeu. — Schițe din viața mea, p. 325.

Critica atrage critică. — Nu a fost încredințată nimănui lucrarea de a-l judeca pe fratele său. „Nu judecați”, spunea Mântuitorul, „ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” Cel care își asumă lucrarea de a-i judeca și de a-i critica pe alții se expune aceleiași măsuri de judecată și de critică. Cei ce sunt gata să-i condamne pe frații lor ar face bine dacă și-ar examina propriile lucrări și caracterul. O astfel

de examinare, făcută cinstit, va dezvălui faptul că și ei au defecte de caracter și au făcut gafe serioase în lucrarea lor. Dacă Marele Judecător i-ar judeca pe oameni așa cum o fac ei cu semenii lor, aceștia ar spune despre El că este rău și nemilos.

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?... Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” — Advent Review and Sabbath Herald, 14 noiembrie 1907.

Capitolul 23

Cooperarea

El cooperează cu cei ce cooperează cu El. — Domnul pune oameni în poziții de responsabilitate pentru a lucra nu după voia lor, ci după voia Lui. El le dă înțelepciune celor ce depind de El ca sfătuitoare. Atâta timp cât oamenii reprezintă principiile curate ale guvernării Sale, El va continua să îi binecuvânteze și să-i mențină ca instrumente prin care să-Și îndeplinească scopurile cu privire la poporul Său. El cooperează cu cei ce cooperează cu El. — Manuscrisul 81, 1 septembrie 1900, p. 6, 12 (jurnal, Domnia lui Solomon).

Omul încăpățânat. — Încăpățânarea este un obstacol în calea oricărei înaintări. Un om încăpățânat nu se va lăsa ușor convins de nimic ce nu intră în viziunea sa. El nu știe ce înseamnă să mergi prin credință. El aderă la propriile planuri și opinii, fie ele bune sau rele, pentru că deja a acceptat acest mod de gândire. S-ar putea să aibă suficiente motive să vadă că e greșit, frații săi poate că își ridică glasul împotriva opiniilor și metodelor sale, pentru succesul lucrării, dar el rămâne la poziția sa inflexibilă, împotriva oricărei convingeri.

Un astfel de om nu ar trebui să fie pus în comitete sau consilii. El este în permanență un om nepotrivit pentru a lua decizii importante. E hotărât să nu se lase convins. Nu va ceda în fața oamenilor cu experiență, ca atare va fi un obstacol, în loc să fie un

ajutor. Va da glas unor sentimente care nu vor fi aprobate de experiența sau de judecata oamenilor care sunt tot la fel de inteligenți și de înțelepți ca el. Va face propuneri ca și cum ar avea imaginea de ansamblu și își va susține ideile ca și cum ar fi atotsuficiente. Eul a fost cel care l-a condus o vreme atât de îndelungată încât nefericitul de el consideră că e o virtute să gândească de unul singur. Iar dacă nu este urmată calea sa, va ridica obiecțiuni la fiecare ocazie, fie ele probleme mici sau mari. Nu va renunța la vorbele sale, indiferent dacă sunt adevărate sau cu totul false. Această practică, repetată adesea, se consolidează ca un obicei și devine o trăsătură de caracter. — Manuscrisul 159, 8 decembrie 1898, p. 1, 2 („Să nu vorbiți de rău pe nimeni”).

Cei ce trag mereu înapoi. — Sunt întotdeauna câțiva care cred că, atunci când frații lor trag înainte, este de datoria lor să tragă înapoi. Ei obiectează cu privire la orice propunere și pornesc o luptă împotriva oricărui plan care nu poartă semnătura lor. Iată ocazia în care își dezvoltă o încredere de sine necontrolată. Ei nu au învățat niciodată în școala lui Hristos lecția prețioasă și extrem de importantă a smereniei și a blândeții. Nu este nimic mai greu pentru aceia care au o voință puternică decât să renunțe la opinia lor și să se supună judecății altora. — Slujitorii Evangheliei, p. 446, 447.

Cooperarea și unitatea sunt esențiale. — Nimeni să nu simtă că doar darul său este suficient pentru lucrarea lui Dumnezeu, că el singur poate susține o serie întreagă de prezentări și poate și desăvârși lucrarea. S-ar putea ca metodele sale să fie bune, și totuși diversitatea darurilor este esențială. Minteaa unui om nu ar trebui să

croiască lucrarea după ideile sale deosebite. Pentru ca lucrarea să fie consolidată puternic și simetric, este nevoie de o diversitate de daruri și de diferite instrumente, toate aflate sub conducerea Domnului. El îi va instrui pe lucrători, conform capacităților fiecăruia. Cooperarea și unitatea sunt esențiale pentru un întreg armonios, fiecare lucrător făcând lucrarea dată lui de Dumnezeu, ocupând poziția dată lui și suplinind deficiența altuia. Un lucrător lăsat singur în activitatea sa se află întotdeauna în pericolul de a crede că talentul său e suficient pentru a completa întregul. —
Evanghelizare, p. 104.

Capitolul 24

Mustrarea pentru greșeli

Există situații în care trebuie să protestezi. — Atunci când în biserică sunt oameni care iubesc mai mult bogățiile decât neprihănirea și care sunt gata să obțină avantaje de pe urma semenilor lor prin manevre necinstite, oare nu e vremea pentru a protesta? Și atunci când oameni care ocupă poziții de conducători și profesori acționează în virtutea unor idei și sofisticării spiritiste, oare ar trebui să tăcem, de teamă că le-am diminua influența, în timp ce sunt amăgite suflete? Satana va folosi fiecare avantaj pe care-l poate obține pentru a duce sufletele în confuzie și dificultate cu privire la lucrarea bisericii, cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cu privire la cuvintele de avertizare pe care El le-a dat prin mărturiile Duhului Său pentru a preveni turma Sa cu privire la uneltirile dușmanului. — Manuscrisul 72, 1904, p. 6.

Îndreptarea să se facă în neprihănire. — Atunci când este necesar ca un pastor să facă o lucrare de îndreptare prin mustrare, trebuie să fie foarte atent să acționeze cu neprihănire și înțelepciune. Nu trebuie să denunțe greșeala cu asprime înaintea celor care nu cunosc adevărul. Cei neconvertiți îi judecă pe slujitorii lui Dumnezeu după astfel de acțiuni și trag concluzia că lucrarea lor nu poate fi lucrarea lui Dumnezeu. Cei ce nu au credința noastră, dar care sunt convinși de adevăr, când văd lipsa de unitate între pastorii care pretind că ascultă de adevăr, își închid inimile spunând: „Nu

vrem nimic de felul acesta.” Astfel, printr-o vorbire nesfințită, sufletele sunt îndepărtate de adevăr și este dat un exemplu care creează condițiile în care pot fi coborâte în țărână lucrurile legate de adevăr și de neprihănire. Atunci când sunt ispitiți să spună cuvinte aspre de critică și judecată, lucrătorii noștri ar trebui să-și aducă aminte că tăcerea e de aur. — Advent Review and Sabbath Herald, 14 noiembrie 1907.

Capitolul 25

Autodisciplina

Autocontrol pentru cei ce se află la conducere. — Un creștin este un om asemenea lui Hristos și tocmai din motivul că poartă responsabilități grele simte că este degradant să se manifeste opresiv chiar și în cel mai mic grad. Dacă cei aflați la conducere nu au autocontrol, atunci ocupă o poziție mai joasă decât cea a slujitorului. Dumnezeu așteaptă ca slujitorul onorat de El să-L reprezinte pe Stăpân. Dacă el nu poate manifesta răbdarea, bunătatea, dragostea îndelung răbdătoare, cinstea și negarea de sine ale lui Hristos, dacă uită că este un slujitor și se înalță pe sine, atunci ar fi mai bine pentru oameni să îl elibereze din funcție. — Manuscrisul 115, 15 august 1899.

Într-o direcție greșită. — Fraților, nu depindeți de președintele Conferinței sau de președintele Conferinței Generale să gândească pentru voi! Dumnezeu a dat o lucrare „fiecăruia după puterea lui”. Atunci când oamenii se uită la președintele Conferinței ca la cel care îi poate ajuta în toate dificultățile, care le poate purta poverile, care îi poate sfătui în greutăți, atunci ei fac exact contrariul a ceea ce le-a spus Hristos să facă. — Manuscrisul 11, 1883, p. 1.

Administratorii și autodisciplina. — Lipsa ta de autodisciplină nu-ți permite să-ți asumi acele responsabilități pe care ți le-ai imaginat. Asumarea responsabilităților care decurg din

administrarea unui sanatoriu înseamnă cu mult mai mult decât ceea ce conștientizezi tu.

Fratele meu, trebuie să te convertești și să devii ca un copilăș. Ar trebui să te temi să-ți urmezi propria judecată. Dacă devii suspicios asupra altuia care nu se armonizează cu tine, atunci aduci numai neazuri. Când se merge împotriva voinței tale, în inima ta iau naștere resentimente. Nutrești ură față de cel despre care crezi că a greșit. Uiți că, atunci când un frate face o greșeală, ar trebui ca tu, „care ești duhovnicesc, să-l ridici cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” Nu se cuvine să nutrim resentimente față de nimeni care este proprietatea răscumpărată a Domnului. — W.285-1905, 2 octombrie 1905, p. 2, 3 (către dr. Wade)

Autocontrolul. — Nu ar trebui să ne descurajăm atunci când apar și lucruri care prin natura lor ne pun la probă. Dar nu le permiteți patimilor să iasă la lumină. Manifestați autocontrol. Atunci când au loc lucruri care par inexplicabile, care nu par a fi în armonie cu marea Carte de Sfaturi, nu îngăduiți păcii voastre să se risipească. Aduceți-vă aminte că există un Martor, un mesager ceresc alături de voi, care este scutul vostru și cetățuia voastră. Puteți fugi acolo pentru a fi în siguranță. Însă un cuvânt de răzbunare vă va distruge pacea și încrederea în Dumnezeu. Și atunci, cine va fi cel păgubit? Voi. Cine va fi întristat și rănit? Duhul lui Dumnezeu.

În orice ocazie, fiți înarmați și aveți la îndemână un „Stă scris”. Dumnezeu este armura voastră și în dreapta, și în stânga. Poate că

un potop de cuvinte aspre stă gata să izbucnească, dar spuneți: „Nu, nu. Nu-mi voi pune piciorul pe terenul lui Satana. Nu-mi voi sacrifica pacea și onoarea de copil al lui Dumnezeu. Voi rămâne pe unicul drum sigur, alături de Isus, Cel care a făcut atât de multe lucruri pentru mine.” (...)

Să nu fiți surprinși atunci când au loc mari schimbări. Să nu vă mirați când oameni care s-au crezut capabili să manevreze conștiința semenilor lor și să controleze mintea și talentele pe care li le-a dat Dumnezeu vor da înapoi și nu vor mai merge alături de cei ce cred adevărul. Adevărul are un preț mult prea mare pentru ei. Când văd că trebuie să moară față de eu și că trebuie să manifeste principiile negării de sine, sunt nemulțumiți pentru că nu-și pot satisface ambițioasele dorințe de a conduce peste alții. Atunci se vor vedea adevăratele lor caractere. Unii vor cădea complet de la credință. „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri”, a spus apostolul Ioan, iar acest lucru se va repeta.

Țineți-vă strâns de adevăr, de adevărul prețios, sfințitor. Atunci vă veți afla în cea mai bună companie și cele mai înalte inteligențe vă vor urmări în cursul acțiunii voastre. Veți fi o priveliște pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Atunci când veți fi provocați, lucrarea voastră este „să păstrați credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut și au căzut din credință.” — Scrisoarea 17, 7 aprilie 1897.

O disciplină pervertită. — Atunci când trebuie să-i abordați pe cei ce greșesc, nu ar trebui să apelați la măsuri aspre. Metodele mai

blânde vor avea mai mult efect. Faceți uz mai des de metodele mai blânde și, chiar dacă nu dau rezultate, așteptați cu răbdare; nu vă grăbiți niciodată să excludeți pe cineva din biserică. Rugați-vă cu el și vedeți dacă nu cumva Dumnezeu va mișca inima celui greșit. Disciplina a fost pervertită prea mult. Cei care aveau ei înșiși caractere pline de defecte au fost foarte activi în disciplinarea altora și astfel tot ceea ce ține de disciplină a ajuns să fie vrednic de dispreț. Patimi, prejudecăți, părtiniri, îmi pare rău să o spun, toate au avut un spațiu generos de manifestare, iar disciplina de care era nevoie a fost în mod ciudat neglijată. Dacă cei care îi abordează pe cei greșiți ar avea inimile pline de laptele bunătății omenești, atunci un spirit cu totul diferit s-ar vedea în bisericile noastre. Domnul să le deschidă ochii și să le înmoaie inimile celor care au un spirit aspru, neiertător, neîndurător față de cei despre care cred că sunt greșiți. Astfel de oameni dezonoarează postul pe care îl ocupă și Îl dezonoarează pe Dumnezeu. Ei întristează inima copiilor Săi și îi fac pe aceștia să strige la Domnul în disperarea lor. Domnul va auzi cu siguranță strigătul lor și va judeca aceste lucruri. — Review and Herald, vol. 72, nr. 20, 14 mai 1895.

Controlați-vă pe voi, mai întâi. — Cei care îi controlează pe alții ar trebui mai întâi să se controleze pe ei înșiși. Dacă nu învață lecția aceasta, atunci nu pot fi asemenea lui Hristos în lucrarea lor. Ei trebuie să rămână în Hristos, vorbind așa cum Hristos ar vorbi și acționând așa cum Hristos ar acționa, cu o bunătate și o compasiune nesecate. — Advent Review and Sabbath Herald, 28 aprilie 1903.

Capitolul 26

Perfecționarea capacităților personale

Președinții ar trebui să fie conștienți de responsabilitățile lor. — Mi-a fost arătat că președinții Conferințelor noastre nu-și fac toți datoria. Nu toți devin din ce în ce mai eficienți. Experiența lor se devalorizează și, din moment ce nu-și pun la lucru puterile, încrezându-se în Dumnezeu pentru a obține eficiență, lucrarea lor e plină de defecte în orice aspect. Simpla posesie a unor capacități nu este suficientă, acestea trebuie puse la lucru cu sârguință.

Oare nimic nu poate fi conceput care să-i trezească pe președinții de Conferințe la conștientizarea obligațiilor lor? De-ar putea vedea că poziția lor de încredere nu face nimic altceva decât să le crească și să le intensifice responsabilitatea! Dacă fiecare președinte ar simți nevoia unei perfecționări conștiincioase a talentelor sale, dezvoltând căi și metode pentru trezirea pastorilor la lucrarea pe care ar trebui să o facă, ce schimbare ar avea atunci loc în fiecare conferință!

Slujirea cu credincioșie din partea pastorilor și a altor slujbași în diferitele departamente dintr-o Conferință l-ar ușura mult pe președintele Conferinței Generale de o muncă grea și obositoare. Se simte lipsa majoră a credincioșiei. Cred oare acești bărbați că în curând va începe în ceruri cercetarea atentă a lucrării fiecărui om?

Atunci când a plecat într-o țară îndepărtată, Stăpânul i-a dat fiecărui om, din orice vreme și din orice generație, talente, sau talanți, pentru lucrarea Sa și tuturor ne spune: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.” Oare au meditat pastorii cu privire la cât de cuprinzătoare sunt aceste cuvinte? Se prea poate ca între ei și moarte să nu mai fie decât un singur pas. Cum arată rapoartele cu privire la încredințările sacre ce le-au fost oferite pentru a fi îmbunătățite? Talente deturnate, ore pierdute, ocazii risipite, datorii neduse la îndeplinire, biserici bolnave, iar turma lui Dumnezeu neîntărită prin neprimirea hranei la vreme potrivită.

O, cât este de făcut! Oare va purta președintele Conferinței Generale povara neglijențelor președinților și pastorilor și va plânge între tindă și altar, implorând „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor!”? Oare se va simți el responsabil pentru somnul adânc și paralizia care se așază asupra poporului lui Dumnezeu?

Dacă lucrează așa cum a făcut-o pentru a-i trezi pe cei nepăsători și a pune în ordine lucrurile pe care alții le-au neglijat, atunci el va ajunge în incapacitate de muncă și, în cele din urmă, se va coborî în mormânt. — Manuscrisul 8, 25 noiembrie 1892 (Hristos și suferința).

Mai multă evaluare și planificare. — Pentru ca slujbașii unei Conferințe să-și poarte eficient poverile puse asupra lor, ei trebuie să se roage, să creadă, să se încreadă în Dumnezeu, care Își va folosi instrumentele pentru a ține bisericile Conferinței într-o bună stare de

funcționare. Aceasta este partea de vie dată lor spre îngrijire. Ar trebui să fie mult mai multă responsabilitate personală, mult mai multă evaluare și planificare, mult mai multe puteri mentale puse la lucru pentru Stăpân. Acest lucru va duce la sporirea capacităților mentale și va ascuți simțurile cu privire la ce este de făcut și cum să fie făcut. — Slujitorii Evangheliei, p. 416.

Capitolul 27

Prea mare atenție pentru lucrurile mici

Sfat adresat unui conducător. — Am știut că nu ar fi trebuit să mergi niciodată singur în Europa, din acest motiv: aloci prea mult timp unor lucruri minore, în timp ce neglijezi lucrarea pe care tu o poți face, și alții nu. Ești atât de scrupulos ca toate lucrurile să se facă într-un anume fel, ești atât de hotărât în privința aceasta, încât este aproape imposibil ca cineva să poată lucra alături de tine. Dacă ar fi trimiși oameni care să ajute în Anglia, tu i-ai pune să facă tot felul de lucruri neimportante în loc să îi atragi la inima ta și să îi instruiști cum să fie folositori, astfel încât tu să poți merge în câmpuri mai largi. Eul este prea mult implicat aici. (...)

Nu pot spune cine va fi trimis să te ajute, dar ce pot spune este că oricine ar fi cei care ar putea lucra în compania ta, ei vor avea de înfruntat încercări grele, pentru că vor simți lipsa ta de încredere și de simpatie, lucruri pe care ar avea dreptul să le aștepte din partea ta. Tu lași să se vadă și să se simtă mult prea evident răceala, formalismul și rezerva. Aceasta îi va răni, iar tu te vei răni pe tine însuși cu mult mai mult.

După cum mi-a fost arătat, ți-ai neglijat mari responsabilități, în timp ce ți-ai umplut mintea cu lucruri de mică importanță pe care alții le puteau și trebuiau să le facă la fel de bine ca tine. Însă pierderea câtorva bănuți într-o acțiune îți pare atât de gravă și te va

afecta atât de dureros, încât simți că trebuie să ai totul sub supraveghere; ca atare, o parte însemnată a marii și bune lucrări este neglijată pentru lucrurile cu consecințe minore. Ar fi trebuit să te implicii în planurile majore, în ducerea lor la îndeplinire, urmărind orice talent sau influență pe care le-ai fi putut obține, pentru a le atrage în slujire. — Scrisoarea 40, 1879, p. 1, 5.

Exemplul personal este cel mai bun corector al lucrurilor mici. — Tu faci mare vâlvă cu privire la lucrurile mici, în timp ce lucrurile de cea mai mare importanță au fost tratate cu indiferență, întrucât nu ai reușit să respingi în mintea ta toate obiecțiunile cu privire la ele; în mod neînțelept ai trezit necredință în mintea altora care aveau încredere în tine. Ți-ai concentrat interesul asupra lucrurilor de mică importanță, ai urmărit articole de îmbrăcăminte, gesturi minore, cuvinte și altele de felul acesta care nu ar fi trebuit să primească mustrare sau vreo observație din partea ta.

Exemplul tău sfânt ar trebui să fie cel mai mare corector al acestor lucruri. Ai observat multe astfel de lucruri minore, ai spus prea multe cuvinte cu privire la ele și ai îngăduit să fii iritat de prezența lor. Chiar dacă cei pe care i-ai mustrat au păcătuit, păcatul tău a fost mai mare prin modul tău arbitrar în care le-ai pus în seamă aceste lucruri minore, în timp ce, în multe dintre ele, tu erai mult mai deficitar decât ei. — Scrisoarea 5, 22 februarie 1864, p. 2 (către fr. Hutchens)

Cum se face o lume întreagă dintr-un atom. — O, cât de mulți ar putea face o lucrare nobilă prin negare de sine și sacrificiu de

sine, dacă nu s-ar lăsa absorbiți de lucrurile minore ale vieții! Sunt orbi și nu pot vedea cu bătaie lungă. Ei fac dintr-o lume întreagă un atom și dintr-un atom, o întreagă lume. Au devenit puțuri înșelătoare, pentru că nu oferă și altora apa vieții. — Evanghelizare, p. 215.

Lucruri minore supraevaluate. — Unii au venit cu probe neadevărate și au făcut din propriile idei și concepte criterii de judecată, supraevaluând lucrurile de mică importanță și făcându-le teste ale calității de creștin, legând poveri grele asupra altora. Astfel a intrat în biserică un spirit de critică, de găsire de greșeli, de dezbinare, care s-a dovedit a fi o mare pagubă pentru biserică. Iar celor necredincioși li s-a creat impresia că adventiștii de ziua a șaptea sunt un grup de fanatici și extremiști și credința lor le formează caractere aspre, lipsite de bunătate și nicidecum creștine. Astfel, calea urmată de câțiva extremiști a împiedicat adevărul să ajungă la oameni. — Evanghelizare, p. 215.

Capitolul 28

Întâlnirile de comitet

Întâlnire cu Dumnezeu. — Cei ce participă la întâlnirile de comitet să nu uite faptul că Îl întâlnesc pe Dumnezeu, care le-a dat o lucrare de făcut. Să se alăture unii altora cu reverență și consacrare a inimii. Ei se adună acolo pentru a evalua aspecte importante legate de cauza Domnului. În fiecare dintre aceste aspecte, acțiunile lor trebuie să-i arate ca oameni doritori să înțeleagă voința Sa cu privire la planurile ce urmează a fi făcute pentru înaintarea lucrării Sale. — Mărturii, vol. 7, p. 256.

Răspunzători înaintea lui Dumnezeu. — Toți cei ce iau parte la întâlnirile de comitet sau de consiliu să scrie în inimile lor aceste cuvinte: „Lucrez pentru acum și pentru veșnicie; sunt răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru motivele care mă determină să acționez.” Acesta să fie mottoul fiecăruia. Iar rugăciunea psalmistului să fie rugăciunea lor: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele! Nu-mi abate inima la lucruri rele.” (Psalmii 141:3,4). — Mărturii, vol. 7, p. 258, 259.

Mai multă rugăciune. — Dacă ar fi mai multă rugăciune la întrunirile celor ce poartă responsabilități, mai multă smerire a inimii înaintea lui Dumnezeu, atunci am vedea o dovadă îmbelșugată a conducerii divine, iar lucrarea noastră ar cunoaște un progres rapid. — Mărturii, vol. 8, p. 238.

Nu dezbateți lucruri minore. — În întâlnirile noastre de comitet este important ca timpul prețios să nu fie consumat în dezbaterile unor lucruri de importanță minoră. Obiceiul criticii mărunte nu ar trebui să fie îngăduit, pentru că el blochează mintea și o pune în încurcătură, învăluind în mister lucrurile care sunt cele mai clare și mai simple. — Slujitorii Evangheliei, p. 447.

Conduceți întâlnirile așa cum se conduce orice ședință administrativă. — Să nu se piardă niciun moment în conversații lipsite de importanță, căci lucrarea Domnului ar trebui să fie condusă asemenea unei întâlniri administrative, într-o manieră desăvârșită. Dacă un membru al comitetului este nepăsător sau lipsit de respect, atunci să i se aducă aminte că se află în prezența unui Martor înaintea căruia sunt cântărite toate acțiunile sale. — Mărturii, vol. 9, p. 258.

Capitolul 29

Finanțele

Slujitori credincioși, neglijența este echivalentă cu jefuirea! — Toți cei ce se tem de Domnul să vină în ajutorul Său și să se arate slujitori credincioși. Adevărul trebuie să ajungă în toate părțile lumii. Mi s-a arătat că mulți din bisericile noastre Îl jefuiesc pe Dumnezeu în zecimi și daruri. Dumnezeu va face în dreptul lor ceea ce a spus că va face. Celui ascultător îi va da bogate binecuvântări, iar celui nelegiuit, blestemul. Orice om care poartă mesajul adevărului în bisericile noastre trebuie să își îndeplinească datoria prin avertizare, instruire și mustrare. Orice neglijare a datoriei, care este o jefuire a lui Dumnezeu, înseamnă un blestem asupra călcătorului Legii. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 306, 307.

Credincioșie în darea zecimilor. — Aceasta nu este o cerință a omului, este o rânduială a lui Dumnezeu, prin care lucrarea Sa poate fi susținută și dusă până la capătul pământului. Doamne, ajută-ne să ne pocăim! „Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor.” Oamenii care au pe suflet dorința de a-și face datoria o au foarte clar trasată în acest capitol. Nimeni nu poate găsi justificare pentru neaducerea zecimii și a darurilor la Domnul. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 307.

Finanțele trebuie să fie gestionate de oameni cu capacități

administrative. — Este o mare greșeală aceea de a ține prins continuu în treburi administrative un pastor care este dăruit cu puterea de a predica Evanghelia. Cel ce susține Cuvântul vieții nu ar trebui să îngăduie ca prea multe poveri să fie puse asupra lui. El trebuie să își ia timp de studierea Cuvântului și examinarea eului. Dacă își cercetează cu atenție propria inimă și se predă Domnului, va înțelege mai bine cum să perceapă lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu. (...)

Finanțele lucrării trebuie să fie gestionate cu atenție de oameni cu capacități administrative, în timp ce predicatorii și evangheliștii trebuie să fie puși deoparte pentru o altă ramură a lucrării. Administrarea aspectelor financiare să fie pusă în seama altora decât a celor care au fost puși deoparte pentru lucrarea de vestire a Evangheliei. (...)

Cei ce au în grijă lucrarea au greșit uneori atunci când au permis numirea unor oameni lipsiți de tact și de capacități administrative care să gestioneze aspectele financiare importante. Faptul că un om este potrivit pentru o poziție anume nu-l recomandă pentru a ocupa o altă poziție. Experiența are o mare valoare. Domnul dorește să aibă oameni înțelepți implicați în lucrarea Sa, oameni calificați pentru diferite poziții de încredere din cadrul Conferințelor și instituțiilor noastre. În special este nevoie de administratori consacrați, oameni care vor demonstra principiile adevărului în orice activitate. Cei cărora li s-au încredințat aspectele financiare nu ar trebui să-și asume alte poveri, poveri pe care nu sunt capabili să le poarte, dar nici nu ar trebui ca administrarea

financiară să fie încredințată unor oameni incompetenți. — Review and Herald, 5 octombrie 1905.

Fondurile să fie investite cu înțelepciune. — Oamenii aflați în poziții de încredere ar trebui să privească fondurile pe care le gestionează ca fiind banii Domnului și să le folosească într-o manieră chibzuită. Atunci când trezoreria are o abundență de fonduri, ei nu ar trebui să investească în ridicarea de clădiri lângă clădiri în locurile unde deja sunt astfel de memoriale pentru Dumnezeu. Sunt sute de alte locuri care duc lipsă de bani și care ar putea avea și ele parte de instituții prin care să reprezinte adevărul. Trebuie să se lucreze în toate părțile viei Domnului. Puterea de a folosi și de a direcționa banii Domnului nu ar trebui să fie lăsată la latitudinea unui singur om. — *Lucrarea misionară medicală*, p. 164, 165.

Capitolul 30

Curajul

Nu băieți, ci bărbați. — În aceste Conferințe nu trebuie să acționeze niște copii, ci bărbați înțelepți și capabili să poarte sarcini, făcând ca vocea lor să se audă peste vocea necredincioșilor care prezintă numai obiecțiuni, îndoială și critici. Un creștin nedezvoltat, pitic în ceea ce privește creșterea religioasă, lipsit de înțelepciune de sus nu este pregătit pentru a face față teribilelor conflicte prin care biserica este adesea chemată să treacă. „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte.” Slujitorul lui Dumnezeu va fi socotit un veghetor necredincios dacă nu va rosti fără teamă adevărul, dacă va avea înaintea ochilor și altceva decât slava lui Dumnezeu și nu va lucra sub conducerea mării Căpetenii a mântuirii sale, dacă nu va merge înainte, fără să își plece urechea la critică și fără să fie influențat de aplauze.

Sunt unii în ___ care trebuie să fie bărbați, nu băieți. (...) Când Dumnezeu ridică oameni care să facă lucrarea Lui, ei sunt nedemni de încrederea ce le-a fost acordată, dacă îngăduie ca mărturia lor să fie modelată pentru a plăcea minții celor neconsacrați. El va pregăti oameni pentru aceste timpuri. Aceștia vor fi umili, oameni temători de Dumnezeu, nu conservatori și nici oameni care să facă politică, ci oameni care au o independență morală și care vor merge mai departe în temere de Dumnezeu. Ei vor fi amabili, nobili,

binevoitori, totuși nu vor fi clintiți de pe drumul cel drept, ci vor vesti adevărul în neprihănire, indiferent dacă oamenii îi vor asculta sau nu. — Mărturii, vol. 5, p. 262, 263.

Oameni de acțiune. — Dumnezeu are nevoie de oameni de acțiune, care vor fi pregătiți să vorbească la timp și ne la timp, așa încât să captiveze atenția și să convingă inima. Împărăția lui Dumnezeu nu stă în manifestări exterioare. Lumina nu va fi primită prin aplicarea unor planuri egoiste, ci privind la Isus și urmând călăuzirea Sa, nu presupunerile oamenilor. Împărăția lui Dumnezeu este neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

Adesea se întâmplă să apară situații care cer o intervenție promptă. Uneori, ocaziile prețioase au fost pierdute din cauza întârzierii. Cel care ar fi trebuit să acționeze cu promptitudine a considerat că trebuie să se consulte mai întâi cu cineva care se afla departe și nu era familiarizat cu situația reală. S-a pierdut mult timp prin faptul că li s-au cerut îndrumări unor oameni care nu erau în măsură să dea un sfat înțelept. Toți lucrătorii lui Dumnezeu să fie călăuziți de Cuvântul adevărului, care le arată datoria, și să urmeze ca de la sine îndrumările date de Hristos. — Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 497, 498.

Conducătorii trebuie să aibă curajul de a merge la luptă. — Dumnezeu îi cheamă în mod individual pe membrii comunităților din aceste două Conferințe să se trezească și să se convertească. Fraților, atitudinea voastră lumească, neîncrederea și murmurarea v-au așezat într-o astfel de poziție încât va fi extrem de dificil pentru

oricine să lucreze printre voi. În timp ce președintele vostru și-a neglijat lucrarea și nu și-a îndeplinit datoria, nici atitudinea voastră n-a fost una care să-l încurajeze. Cel care are autoritate trebuie să-și îndeplinească obligațiile ca un om al lui Dumnezeu, muștrând, îndemnând, încurajând după cum este cazul, indiferent dacă voi primiți sau respingeți mărturia lui. Dar el s-a descurajat repede și v-a lăsat fără ajutorul pe care trebuia să-l dea un slujitor credincios al Domnului Hristos. El a greșit, neținând pasul cu ocaziile deschise de providența lui Dumnezeu, nearătându-vă datoria ce vă revine și neînvățându-vă cele cu privire la cerințele momentului; dar neglijența slujitorului nu trebuie să vă descurajeze și să vă facă să găsiți justificări pentru neglijarea datoriei. Este nevoie de mai multă energie și credincioșie din partea voastră. — Mărturii, vol. 5, p. 281.

Capitolul 31

Sănătatea

Rămâneți fermi în problema reformei sănătății. — Cei ce sunt profesori și conducători în lucrare să ia o poziție fermă pe baze biblice în ceea ce privește reforma sănătății și să dea o mărturie clară în fața celor care cred că trăim ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Trebuie trasată o linie de demarcație între cei care Îi slujesc lui Dumnezeu și cei care își slujesc lor înșile.

Mi-a fost arătat că principiile care ne-au fost date în primele zile ale predicării soliei sunt la fel de importante și ar trebui păzite cu tot atâta conștiinciozitate precum au fost atunci. Sunt unii care nu au urmat niciodată lumina dată cu privire la problema alimentației. Este vremea să scoatem lumina de sub obroc și să o lăsăm să strălucească în raze clare, luminoase. — Mărturii, vol. 9, p. 158.

Acțiuni împotriva principiilor de sănătate. — Sunt unii care se declară credincioși și acceptă unele părți ale Mărturiilor ca fiind mesajul lui Dumnezeu, în timp ce resping acele porțiuni care condamnă plăcerile pe care ei și le îngăduie. Astfel de persoane acționează contrar bunăstării personale și bunăstării bisericii. Este esențial să umblăm în lumină atâta timp cât avem lumină. Cei care pretind credința în reforma sănătății, și totuși acționează împotriva principiilor ei în practica de zi cu zi fac rău sufletelor lor și nasc idei greșite în mintea credincioșilor și a necredincioșilor. — Mărturii,

vol. 9, p. 154.

Capitolul 32

Încrederea în Dumnezeu

Încredeți-vă în Dumnezeu; așteptați cu răbdare. — Cei care, stând în prima linie a conflictului, sunt conduși de Duhul Sfânt să facă o lucrare specială vor simți adesea o reacție atunci când presiunea este înlăturată. Descurajarea poate clătina și credința cea mai eroică și poate slăbi cea mai puternică voință. Dar Dumnezeu înțelege și Își arată mila și dragostea. El citește motivele și scopurile inimii. A aștepta răbdător, a te încrede atunci când totul pare întunecat este lecția pe care trebuie să o învețe conducătorii lucrării lui Dumnezeu. Cerul nu-i va părăsi în ziua în care se vor confrunta cu împotrivirea. Nimic nu pare mai lipsit de ajutor și în același timp nu este mai invincibil decât sufletul care-și conștientizează nimicnicia și se bazează total de Dumnezeu. — Profeti și regi, p. 174, 175.

Oameni cu experiență, temători de Dumnezeu, încercați. — Au fost puși în anumite poziții niște tineri, bărbați neexperimentați, când aceste poziții ar fi trebuit să fie date unor oameni ce au căpătat experiență de la începutul lucrării. Pozițiile de încredere trebuie să fie date unor oameni experimentați, temători de Dumnezeu, oameni încercați, oameni care vor duce mesajul de mustrare din partea lui Dumnezeu. — Scrisoarea 35, 13 februarie 1900, p. 1 (către comitetul Conferinței Generale).

Sfat adresat unui președinte al Conferinței Generale. — Frate Olsen, ai multe poveri asupra ta, pentru că nu s-a putut altfel, dar nu mai aduna alte poveri și nu te lăsa zdrobit sub ele. Domnul nu vrea să apese greutăți asupra niciunui om pentru a-i curma viața și a nu mai purta poveri niciodată. Iubitorul nostru Tată cerească îți spune fiecărui lucrător al Său: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini.” Din nou apare îndemnul: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.”

Domnul cântărește fiecare greutate înainte de a permite să fie pusă asupra inimii celor care sunt împreună-lucrători cu El. Isus a purtat întristări și poveri și știe exact ce sunt acestea. Ochiul Său veghează asupra fiecărui lucrător. „El socotește numărul stelelor” și totuși El „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor”. Domnul te invită să lași asupra Lui poverile tale, pentru că te poartă în inimă. Apoi să dai dovadă de o credință reală și practică în Isus și să crezi că El va purta fiecare povară, mare sau mică. Trebuie să aduci toate îngrijorările tale la Isus, să crezi că El îți le ia și le poartă în locul tău. (...)

Îngrijorarea este oarbă și nu poate discerne viitorul. Dar Isus vede sfârșitul de la început și a pregătit calea Sa pentru a-ți aduce eliberarea. „Sunt atâtea lucruri de făcut!” Da, dar cine este mai-marele peste lucrători? Isus Hristos, Domnul tău. El Se oferă să ușureze poverile pe care le purtăm, așezându-Se sub greutatea lor. Dacă rămânem în Hristos și dacă Hristos rămâne în noi, putem face toate lucrurile prin El, care ne întărește.

Deci, fratele meu, nu te îngrijora. Nu te mai lăsa prins până la ore nerezonabile în întâlniri de comitet. Ai nevoie de odihnă a creierului și te vei prăbuși dacă nu te odihnești. — Scrisoarea 41, 1892.

Să privim constant la Isus. — Niciun om nu este atât de înălțat în putere și autoritate încât Satana să nu-l asalteze cu ispitele sale. Și, cu cât un om ocupă o poziție de mai mare responsabilitate, cu atât mai puternice și mai hotărâte sunt atacurile dușmanului. Slujitorii lui Dumnezeu din orice loc să studieze cuvântul Său, privind constant la Isus, pentru a fi schimbați după chipul Său. Plinătatea nesecată și atotsuficiența lui Hristos sunt la dispoziția noastră, dacă umblăm înaintea lui Dumnezeu cu smerenie și pocăință. — Manuscrisul 140, 6 noiembrie 1902 (principii pentru călăuzirea celor aflați în poziții de responsabilitate).